

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БИЈЕЉИНА, НОВЕМБАР 2007. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVII, БРОЈ 2984

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ВОЈВОДА
МИРКО БЛАГОЈЕВИЋ

ЗА ПРЕДСЈЕДНИКА РС

МОЈ ИЗБОР - 9. ДЕЦЕМБРА

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ:

„Да господине

Најс,

*ја се залажем
за Велику Србију
и увек ћу се
за њу залагајти.*

*Ја се ње
нећу одрећи,
иа макар и завршио
свој животи у Хаги”.*

Др Војислав Шешељ

СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног и

одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Огњен Михајловић, Амџад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић,
Љубомир Краговић,
Владимир Букановић

Припремио

Борислав Гаврић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Александра Здравковић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешелъ,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазич, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин
Борђа Јовановића 20,
23000 Зрењанин, тел. 023/535-491

За штампарију

Момчило Драгић

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају
Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног
информисања Министарства
за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

- * *Бијељина 5.10.2007.*
Промоција књиџе др Војислава Шешелъа-„Хашко инструментализовање лажних сведока“ ..... *сџр. 2*
- * *Инџервју: Мирко Благојевић*
Залаџаћу се за сџровођење социјалне џолиџике СРС ..... *сџр. 18*
- * *Акџуелно у Реџублици Срџској*
Лажни цар Милорад Силни ..... *сџр. 23*
- * *Приваџизација*
Нема, џик Јово наново ..... *сџр. 26*
- * *Исџина о џирамидама у Високом*
Сам џројекатџ је шарлаџански и џроџиви се здравом разуму ..... *сџр. 29*
- * *Хералдика*
Присвајање хриџћанске хералдике ..... *сџр. 32*
- * *Кулџура*
Плаџијатџорски „џодвиџ“ Кобиса ..... *сџр. 34*
- * *Хашки џрибунал*
Оруђе џлобалисџа заџадних сила у борби џроџив срџскоџ народа ..... *сџр. 35*
- * *Границе*
Ми јоџ увијек наивни вјерујемо у „меке“ џранице, а свјеџски моћници у неџџо друџо ..... *сџр. 37*
- * *Подриње*
Сџречџџи да зелена Дрина џоново буде џробница било коме ..... *сџр. 38*
- * *Демоџрафски развој РС*
Чеџири џодине раџа су осџавиле озбиљне демоџрафске џосљедице ..... *сџр. 41*
- * *Паџриоџска „Ал лаида“*
САД су жељеле расџад суверене СФРЈ. Преџрека су били Срби ..... *сџр. 44*
- * *Михајло Пуџин*
Велики Паџићев радикал ..... *сџр. 47*
- * *Пале*
Пасџорски однос Владе

**Промоција књиге др Војислава Шешеља у Бијељини
"Хашко инструментализовање лажних сведока"**

**Тезеј који ће побиједити хашког минотаура
је наш председник др Војислав Шешељ.**

Драган Ђурђевић, члан Извршног одбора Српске радикалне странке др Војислав Шешељ:

- Чини ми задовољство да вас поздравим на промоцији књиге аутора др Војислава Шешеља "Хашко инструментализовање лажних сведока", а у организацији Српске радикалне странке др Војислав Шешељ. Вечерас ћемо у кратким цртама покушати да вам представимо једно од посљедњих дијела проф. др Војислава Шешеља. У томе ће нам, свакако, свесрдно помоћи и говорници на вечерашњој промоцији, а то су: господин Милорад Мирчић-потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке, господин Мирослав Перковић-угледни новосадски адвокат, господин Мирко Бабић-директор Музеја "Семберија" у Бијељини, господин Мирко Благојевић-председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ, господин Радислав Кањерић-замјеник председника Српске радикалне странке др Војислав Шешељ, господин Предраг Маркочевић-потпредседник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ, господин Милан Лазић-председник Семберско-мајевичког округа Српске радикалне странке др Војислав Шешељ и Небојша Максимовић-студент четврте године Правног факултета.

Поштоване даме и господо, проф. др Војислав Шешељ, српски јунак, јунак чије се име посљед-

њих година са дивљењем изговара међу људима који цијене и воле слободу, човјек који сву трагедију српског народа гледа и доживљава као личну трагедију. Да, човјек-људска громада, свједок одбране, син, брат, супруг, отац, дједа, наш предсједник, праведник који се већ пету годину налази у хашком казамату и бори се само писаном и изговореном ријечју против машина за прављење лажи и неистина. Неистина изговорених од многих о српском народу, неистина о нашој праведној борби. Вјеровали или не, то му свакако полази за руком јер је његово оружје само истина. Јер, свако онај који жели да сазна праву истину, не жели да чује сто пута изговорену лаж него само једном за вијека изговорену истину и то истину изговорену из уста српских јунака и српских хероја који су одбранили српски народ и, нажалост, још морају да га бране. И поред свега лошег што, нажалост, може да се деси др Војиславу Шешељу, десило се и данас. Данас је преминула његова мајка. Користим ову прилику да у име свих нас са овог скупа упутим изразе искреног саучешћа др Војиславу Шешељу и његовој породици.

Први који ће вечерас да говори о књизи др Војислава Шешеља, "Хашко инструментализовање лажних сведока", је господин **Мирко Бабић**-директор Музеја "Семберија" у Бијељини:

- Мени је припала улога да представим ову књигу. Свакако, свака од ових књига броји равно 1000 страница, а ово што ћу ја представити представља последњу петину ове књиге, односно 200 страница. Ради се, у ствари, о приказу научног скупа који је одржан у Београду 30. Јуна 2007. године на тему настанка и генезе хрватске нације, а то је био и повод представљања 101. књиге, која

је изашла прије ове 100-те по реду др Војислава Шешеља. На ових 200 страна су, такође, објављени текстови са представљања ове књиге у већим градовима Србије.

Прво ћу рећи мисли неколико аутора из реда историчара који су се осврнули на ову књигу. Иако је у овим промоцијама учешће узело доста политичких радника, социјолога, филозофа, а највише правника-нарочито са Правног факултета у Београду и професора међународног права. Дакле, колега др Војислава Шешеља. Од познатих имена први је на научном скупу говорио др Милан Булајић, човјек који је доктор међународног права већ преко 55 година. Још далеке 1953. године је постао др наука на тему међународног права. Говоривши о овој књизи, практично најзначајнијој што се тиче историографије од овог аутора, Милан Булајић је рекао да ова књига најбоље илуструје односе Срба и Хрвата, односно двије велике вјерске заједнице и једно од компликованих европских питања на примјеру логора Јасеновац у Другом свјетском рату. Он га је у посљедњим својим истраживањима и књигама и овим конференцијама посвећеним Јасеновцу назвао јеврејско-српски холокауст. Видите да је обрнуо редослијед навођења имена, из разлога прихватљивости у свијету.

Говорио је више и о правним аспектима тужбе за геноциде у овом рату. Значи, повезивао је ратове које је упамтио у својој младости, Други свјетски рат и актуелни, скоро завршени, посљедњи грађански рат 1991-1995. године где је говорио о аргументованости, односно неаргументованости, тужбе за геноциде против Србије и евентуалне противтужбе против БиХ. Познати теоретичар историје, историчар и научник Мирко Зуровац је у

свом дужем осврту говорио на неколико тема и истакао је да у овој књизи др Војислава Шешеља нема нових истраживања јер аутор није историчар по образовању. Међутим, тако коректно сабрани подаци о прошлости једног од најсложенијих питања европске историографије су у књизи тако интригантно дати да ће свачију жељу и намјеру за истраживањем испунити.

Говорио је и Веселин Ђуретић, један од најпознатијих српских историчара данашњице. Нарочито је указао да је књига антитеза цјелокупној српској историографији, што ће рећи да је ово сложено питање било обрађивано у много књига до сада али, да је из овог главног разлога идеологизовано, да ни један аутор до сада није на овај начин сагледао овај крупни историјски проблем, са оволико података и са тако значајним закључцима. То је она позната идеја о Србима-три вјерозаконца и о томе да сви ти ратови, у ствари, настају у борби за престиж између њих три и да су страдања највише везана за те разлике.

Истакао бих неке ставове Николе Жутића који се нарочито осврнуо на положај Срба у Далмацији, односно Срба католичке вјероисповијести у просторима данашње Хрватске, односно Далмације. То је простор од Дубровника па, на сјеверу, до Истре. Врло аргументовано се и сам аутор бави тим проблемом доказујући да је знатан број етничких Срба у овом простору временом прешао из једне варијанте хришћанства у другу, односно да су прихватили римокатоличку вјероисповијест и прешли, по неписаном правилу, у нацију која носи друго име, а данас и други језик и другу државу.

Такође су значајна запажања др Дејана

Ђурђевића о католичкој цркви као најзаслужнијој организацији која је највише допринела стварању ове нације. Можда је најзанимљивије и, на неки начин, сиже историјско-социолошко-политичког карактера дао Марко Артлагић који је појаву ове књиге назвао најзначајнијим догађајем у српској историографији за последњих 150 година.

И сам сам нешто слично говорио на ту тему. Рекао сам да спадам у круг оних људи који је у протеклих 20-так година прочитао бар десет књига др Војислава Шешеља. Чак и они људи који нису симпатизери др Војислава Шешеља, не противе се чињеници да је овај научни радник и политичар већ сада постао својеврсни феномен у српској историји. Не налазим примјер за поређење да је икада један српски аутор сам написао цијелу позамашну библиотеку од невјероватних стотину обимних књига, а скромно ми знање не проналази такав примјер ни у свијетским размјерама. Сличан став важи и за његово радикалско формирање цијелог једног политичког покрета који је задобио највећу бирачку подршку, између бројних српских партија на размеђу два миленијума.

Књига о којој је ријеч говори, дакле, о римокатоличком пројекту формирања хрватске нације и представља, по свему судећи, највеће и најзначајније дјело др Војислава Шешеља. На преко хиљаду страна, без и једне фотографије и другог текстуалног прилога, аутор се храбро ухватио у коштац са вјероватно највећим изазовом српске историографије, па и српске политике. Иначе, ово питање раздвајања српске и хрватске нације јесте једно од најсложенијих и најзамршенијих питања европске историје. Иако аутор ове књиге провокативног наслова није

историчар по професији, као што рекосмо, а књига такође има обиљежја филозофске студије и политички вокабулар, ипак нам је др Војислав Шешел оставио једну од најкапиталнијих остварења српске историографске мисли. Овај велики Србин, први се одважио да без икаквог устручавања поруши бројне табуе и научне постулате које је европска историја вијековима градила као неке неоспорне и апсолутне истине. До сада никада, ни један српски аутор није имао снаге да се супротстави силама немјерљивим које су европску историографску мисао усмјеравале дугим низом вијекова. Католичка црква, као најстарија организована институција и као највећи духовни ауторитет Европе заиста је имала ту моћ да постане највећи креатор укупне мисли човјечанства.

Једно од најсложенијих и најзамршенијих питања у односима православне и католичке цркве, на нивоу цијеле Европе, јесте вијековна борба ове двије моћне црквене организације управо на данашњим српско-хрватским просторима. Морамо се подсетити да се ова прича одвијала у условима вишевјековне окупације и да су се ови простори четири-пет вијекова налазили у саставу неблагонаклоног католичког царства аустроугарске и исламске деспотије турског султана, па та чињеница укупан проблем чини још сложенијим.

На том научном скупу сам рекао да није могуће анализирати нити једно поглавље ове капиталне Шешелеве студије јер читање самог садржаја књиге траје близу пола сата. С тога сам тада указао на неке главне отежавајуће околности које српско-хрватско питање чине једним од најсложенијих питања у историји. Пошто имамо доста говорника нећу, наравно, прочитати сва та запажања јер она су објављена у овој, стотој по реду, књизи др Војислава Шешела која се, стицајем околности појавила након објављивања 101. књиге и искрено се надам да ће ако неко од вас овде присутних дође до ње, биће ми задовољство да је прочита и сигуран сам да ће га навести на размишљање. Читалац се не мора сложити са неким ауторовим закључцима, са његовим начином изношења мисли, ни са његовим политичким ставовима се не мора сложити али, мора узети у обзир чињенице које су у књизи изнесене.

Небојша Максимовић, студент четврте године Правног факултета и члан Општинског одбора Српске радикалне странке др Војислав Шешел у Бијељини:

- Даме и господо, браћо и сестре, као човјек који је склон историографији, историјским паралелама и историјским промишљањима, данас бих Хашки трибунал упоредио са једним чудовиштем из грчке митологије. То је био минотаур, пола човјек-пола бик, који би својевремено од Атињана тражио годишњи данак и то ни мање ни више него у људским жртвама. Данас такав данак Хашки трибунал намеће Србима и можемо закључити само Србима и никоме више!

Ако посматрамо рад Хашког трибунала у посљедњих 10-15 година, тачније од 1993. године када је и основан-наравно противправном одлуком Генералне скупштине УН, можемо закључити да су његов рад у пракси обиљежили бројни трагични случајеви-и то искључиво Србима. Сјетимо се само случаја хапшења и смрти генерала Ђорђа Ђукића 1996. године, затим случај Токмановић 1998. године, противправног хапшења и насилне смрти генерала Момира Талића 1999. године, а у последњих годину, двије се чуло за још два фрапантна догађаја. То су самоубиство Милана Бабића и, нажалост, убиство Слободана Милошевића. Овим лицима су систематски кршена бројна људска права и то у веома широком дијапазону. Почев од права на здравствену заштиту, што се показало у случају Милошевића и у још, десет година раније, случају генерала Ђукића, па све до кршења права на дипломатски имунитет у случају генерала Момира Талића који је противправно ухапшен у Бечу, упркос свим гаранцијама које је добио за слободан боравак у тој држави.

Међутим, у случају Војислава Шешела долази до сублимације нарушавања људских права које достижу драматичне ефекте. Остварују, нажалост, своје негативне посљедице. Они не дозвољавају Војиславу Шешелу да се брани сам, мада је ово право изричито предвиђено у пакту о грађанским и политичким правима из 1966. године. Па, ваљда зато што знају да су изгубили и прије почетка суђења. Они Војиславу Шешелу ни данас не достављају документе на српском језику у

ћириличном писму, мада је то загарантовано и божијим и људским законима. Наравно, није потребно посебно напомињати да је то загарантовано, како домаћим позитивним правом, тако и међународним документима. Измишљају низ нових, лажних, свједока. Ваљда зато што правих свједока и немају, а њима прави свједоци и не требају. Те свједоке они силом тјерају да говоре против Војислава Шешеља, морају чак и да им напишу оно што треба да изговоре против Војислава Шешеља. На основу свега тога, данас

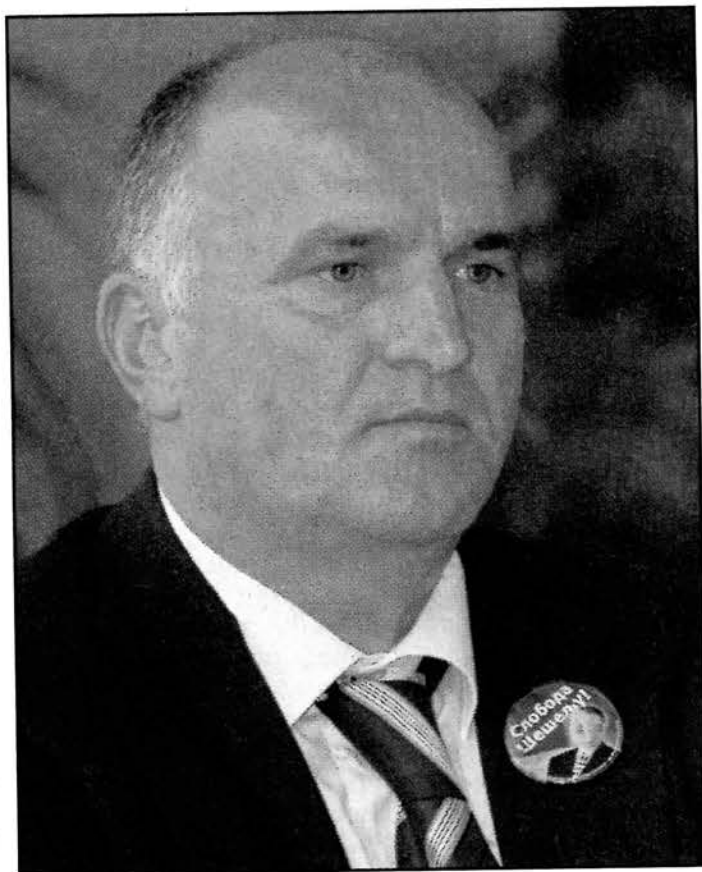
сасвим јасно можемо да тврдимо да Хашки трибунал није ништа друго до инструмент у рукама новог свјетског поретка и ударна песница глобализма и мундијализма који се данас остварује на штету Срба.

Хашки трибунал од својих западних налогодаваца добија задатак да да правни смисао, правно значење политичкој окупацији српских земаља која, нажалост, данас постоји и са лијеве и са десне стране Дрине. Топло бих вам препоручио да прочитате ову књигу. То је још једна пobjеда српског национализма, Шешељевог национализма, нашег национализма. То је пobjеда свих Срба. Ова књига треба да буде прочитана зарад истине, наше прошлости, садашњости и будућности. Само бих, са овог мјеста, још додао: Стоп хашкој тиранији и слобода Војиславу Шешељу!

Мирко Благојевић, председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ:

- Даме и господо, браћо и сестре мало бих се надовезао на причу господина Небојше Максимовића о критском минотауру. Небојша је заборавио да каже да се родио и један грчки јунак који се звао Тезеј и који је пobjедио тог минотаура. Тезеј који ће пobjедити хашког минотаура је наш председник др Војислав Шешељ.

Даме и господо, хвала вам што сте вечерас овдје на промоцији још једне књиге др Војислава Шешеља настале у Хагу, а која је још једна потврда храбрости, одважности и одлучности нашег председника да раскринка подмуклу намјеру западних сила, да за сву несрећу и страдање на овим просторима казни само српски народ, иако смо из ових несрећних сукоба изашли као најстрадалнији народ. Препоручујем вам ову књигу јер ћете, читајући је, сазнати више о том антисрпском суду, начину и методама његовог рада, као и очигледног кршења правила рада тог

суда, иако је та правила успоставио сам Хашки суд.

Књига неће никога оставити равнодушним у Републици Српској, поготово када се из захтјева др Војислава Шешеља за покретање поступка за непоштовање Суда, против Карле дел Понте, Хилдегард Уерс Ресфалд и Данила Саксона због сумње да су починили кажњиво кривично дјело непоштовања Суда, које је регулисано правилом 77 о поступку и доказима, а на основу чега се починилац може казнити до седам година затвора и новчаном казном до 100.000 евра или оба двије казне, сазнати шта су криминалне и квислиншке власти Републике Српске и Србије спремне да учине својим грађанима, додворавајући се западним силама и Хашком трибуналу.

Потресне су изјаве свих лица која су одбила да лажно свједоче, иако су били изложени невиђеној тортури и притисцима, претњама, застрашивањима и покушају подмићивања. Ипак, скренућу вам пажњу на изјаву Милана Лукића из Вишеграда. Његова изјава се налази на странама 194, 195. и 255, 256. и 257, а односи се на то како су власти Републике Српске, у покушају да га се дочепују, брутално и безобзирно убиле рођеног брата Новицу Лукића. Сви се ви добро сјећате тог догађаја. Затим су, када је ухапшен у Аргентини, покушали да га застраше, подмите, а све то да би био свједок против српских јунака, против Момчила Крајишника и Војислава Шешеља. Тај нечасни посао у Аргентини покушао је да обави бивши директор полиције Републике Српске

Драгомир Андан који је тада Милану Лукићу рекао да ће му, ако буде свједочио, за узврат бити суђено у Хагу, а ако не пристане пребациће га у сарајевски суд. Наравно, Милан Лукић је дао изјаву својим адвокатима у Хагу да му не пада на памет да пристане на тако нешто.

Драги пријатељи, позивам вас да, а како се приближава датум суђења др Војиславу Шешељу претпоставља се да ће почети 7. новембра, истину о том суђењу покушате да сазнате од нас јер објективног и истинитог извјештавања из Хага већ одавно нема. Бојимо се да ће ријеке лажи потећи из Хага када почне суђење др Војиславу Шешељу, ако се не изборимо да то суђење директно преноси телевизија. Морам да кажем и то на шта су све спремни домаћи слугани који, нажалост, у Републици Српској и Србији контролишу у потпуности све медије. Др Војислав Шешељ је прије пар дана имао статусну конференцију и сутрадан су лажљиви медији из Републике Српске (Глас српски, Независне новине, Блиц) лажно представили шта се дешавало у судници. Сви они су извијестили да је др Војислав Шешељ тражио сусрет са Карлом дел Понте. Међутим, то је ноторна лаж јер је Карла дел Понте још 2003. године тражила сусрет са др Војиславом Шешељем. Он је рекао да је, када је већ дошао у Хаг, спреман за тај сусрет, да њему лично он не треба али, ако треба њој спреман је да се састану али под условом да тада присуствују његова три правна савјетника, његов кејс-менаџер и његових пет истражитеља. Тражио је, такође, да се све снима у аудио и видео формат. Исто то је поновио и на задњој статусној конференцији али, одговор др Војислава Шешеља је био исти као и 2003. године.

На крају, драги пријатељи, позивам вас да обавезно узмете ову књигу и да је прочитате. Док је будете читали, сигуран сам да ћете нам се придружити у борби за слободу нашег предсједника. Живио др Војислав Шешељ! Живјела нам Велика слободна Србија!

Предраг Маркочевић, потпредсједник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ:

- Даме и господо, о научном дјелу др Војислава Шешеља компетентан суд су дале научне институције, појединци и његова дјела су сврстали у сам врх науке, посебно на овим просторима. О дјелу др Војислава Шешеља су, такође, своје мишљење дале и стране институције и појединци, дајући исте такве оцјене. Као човјек, као политички практичар, као онај ко ради и живи у народу желим да изнесем своје утиске како обични људи доживљавају др Војислава Шешеља и гдје га, у овом тешком времену, сврставају на политичкој лествици.

Српски народ је имао несрећу да је кроз историју имао своје јунаке али и своје издајнике. Почевши од Косова, од цара Лазара и Бранковића. И данас имамо Лазаре и, нажалост, Бранковиће. Бојимо се да је Бранковића данас много више него што их је било кроз српску историју и дошло је вријеме да ти Бранковићи раде у корист штете свога народа. У овом времену

Војислав Шешељ је свијетла фигура која се историјски сигурно може поредити са својим славним прецима: са царом Лазарем, Карађорђем и вријеме када ће се увидјети сва снага и величина дјела др Војислава Шешеља заправо долази.

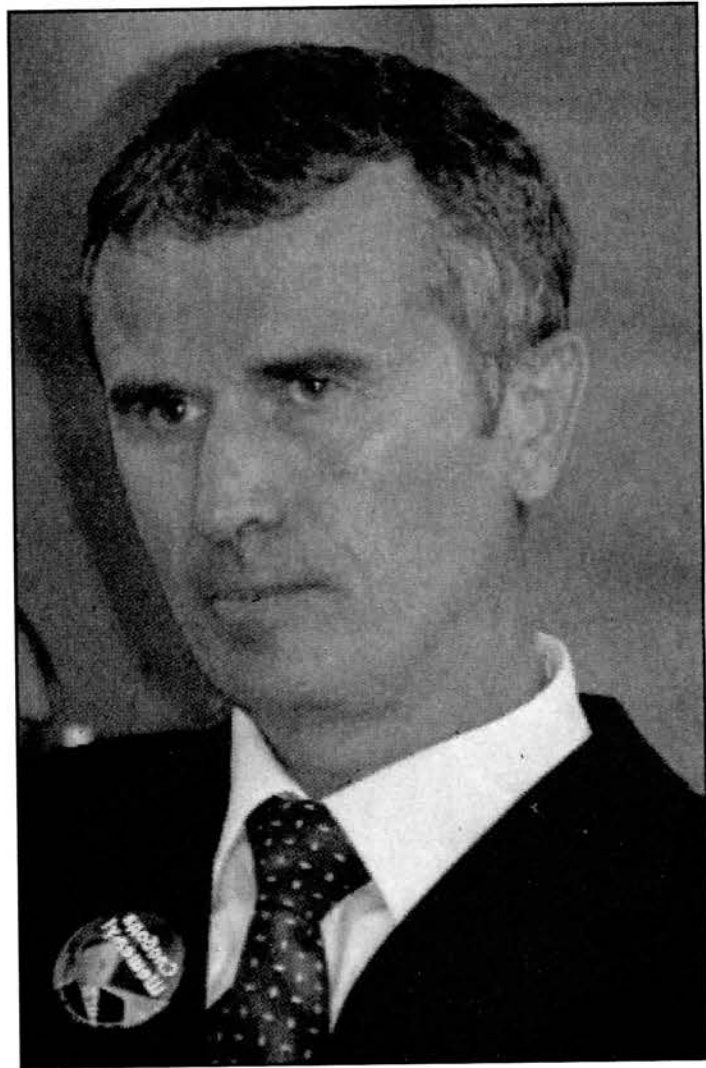
Дакле, обични људи др Војислава Шешеља доживљавају као појединца који је интересе свога народа и српске државе ставио изнад својих интереса, човјека коме вријеме увијек даје за право. Могу вам рећи да сам један од људи који дуго прати рад и дјеловање др Војислава Шешеља, и сам и као активиста Српске радикалне странке, и наглашавам-вријеме је увијек др Војиславу Шешељу дало за право. Његова моћ предвиђања догађаја, моћ процјене је нешто што има ријетко који човјек. Нажалост, у данашњем времену људи којима је народ на превару повјерио власт раде на штету свога народа и српску државу и српски народ воде у пропаст. Сигурно је да ће српски народ смоћи снаге да пође за људима као што је др Војислав Шешељ и да ће очувати свој опстанак и своју државу.

Оно што овом приликом још желим да истакнем је чињеница да сам човјек који је готово тридесет година радио у полицији, петнаестак година сам обављао и послове истражитеља и, читајући ову књигу, запањен сам начином и методама рада хашких истражитеља. То што они раде ће ући у историју и литературу за обуку будућих иследника и истражитеља-како не треба радити. Њихов метод рада је незаконит, неморалан и по свим правилима и прописима такав начин рада је забрањен. Вршење притисака, уцјена, нуђење мита, постављање сугестивних питања из којих произилази одговор је нешто што је приликом ислеђивања најстроже забрањено и искази дати под таквим околностима се сматрају ништавним.

Надамо се да ће вријеме које је пред нама показати сву снагу и величину мисли др Војислава Шешеља и да ће српски народ схватити ко је вјера, а ко је невјера, ко га води у свијетлу будућност, а ко ради нешто што је у интересу наших непријатеља.

Милан Лазичић, предсједник Семберско-мајевичког округа:

- Даме и господо, овдје смо да представимо још једну књигу др Војислава Шешеља. Послије његових бриљантних књига "Идеологија српског национализма" и књиге "Сведок одбране Слободана Милошевића пред Хашким трибуналом" ево, јавности представљамо и књигу "Хашко инструментализовање лажних сведока". Осим ове књиге већ је изашла и слџећа, о којој је говорио господин Мирко Бабић, "Римокатолички злочиначки пројекат вјештачке хрватске нације". Видимо да је др Војислав Шешељ развио велику списатељску активност у Хагу. Много је написао и тамо, а поготово раније. Циљ Шешељевог списатељског дјеловања јесте следећи: да нас подстакне да што више сазнамо о нашим коријенима, о нашем народу, о нашој историји, о нашој вјери, о нашој традицији, о нашим територијама.

Други циљ јесте да сазнамо то исто о нашим сусједима, о Хрватима и муслиманима. Да и њихову историју и остале циљеве и намјере упознамо, а да онда на основу тог сазнања изградимо јасан српски национални курс, јасну српску националну политику која треба да нас доведе до стварања јединствене српске државе коју ми радикали зовемо Великом Србијом. То је циљ списатељског дјеловања и то је циљ и смисао Шешељевог живота, како је он сам рекао у Хагу-стварање једне јединствене српске државе. Он, дакле, све посвећује томе. Све посвећује томе да нас подстакне да се укључимо активно у политички живот и устварање и остваривање тог циља, обједињавања српства.

Када је ријеч о књизи коју вечерас представљамо, у њеном првом дијелу можемо наћи захтјев др Војислава Шешеља да се казни Карла дел Понте, тј. Тужилаштво. Зашто? Зато што свим недозвољеним средствима обезбјеђују лажне свједоке, а лажно свједочење је, по правилу, кажњиво и у Хагу и свуда у свијету. Шта се дешава у Хагу? Не кажњавају за лажно свједочење. У томе и јесте проблем. Ако неко лажно свједочи против оптужених, може. То онда није лажно свједочење. Ево и примјера: генерал Делић је у очигледној лажи ухватио Педија Ешдауна. Математички је прецизно доказао да је овај сла-

гао. Свједок Опачић је свједочио у случају Тадић и признао је да су га обучавали да лажно свједочи. Дакле, све је дозвољено ако наступаш против Шешеља, против Срба. Нема кажњавања. Пише да ће те казнити али те не кажњавају. Е, о томе ћете наћи добре примјере у првом дијелу књиге. Други највећи дио књиге се односи на 34 српска јунака, на 34 непоткупљивих српских националиста који нису пристали да буду лажни свједоци Карла дел Понте. Преварила се Карла дел Понте. Они на западу и она су мислили да све може за паре да се купи. А, ево, ови људи Лукић и Алексић су показали да није све на продају, да постоје српски патриоти и борци који неће продати ни за какве паре ни истину, ни правду, ни државу, ни нацију, ни српске националне интересе. Тужилаштво се

користи веома перфидним средствима и методама. Покушали су прво, међу свједоцима, да пронађу људе који су били радикали па су се, из неких разлога, мало разишли са радикалима и са Шешељем. Мислили су да су баш они погодне особе да свједоче против Шешеља. Али, преварили су се и ту. Ти људи су признали да су се разишли са Шешељем али да је он и даље за све њих највећи српски националиста који ће најбоље бранити Србе у Хагу и да би највећа могућа издаја

у српском народу била би да свједоче против таквог човјека. То су методе по којима ради Хашки трибунал не би ли добио лажне свједоке. Све психолошке методе су користили како би натјерали те свједоке да лажно свједоче против Шешеља. Прво понуде паре, други идентитет, нуде вашој породици да живи у дијелу свијета у коме то желе. Ако им то не прође, а није им пролазило, онда почну да пријете дизањем оптужнице и против свједока који није пристао на њихове уцјене.

Дакле, користећи све психолошке методе изнуривања ова човјека, они су покушавали да их придобију да свједоче против Војислава Шешеља. Сарајевском ратнику Славку Алексићу су понудили да буде крунски свједок против Шешеља иако и њега, како су му сами рекли, терете за многе ствари али, ако би им изашао у сусрет одредили би му формално десетак година робије с тим да може да бира и државу у којој би издржавао казну и све би, наравно, било формално. Ето, то су методе којима Хашки трибунал навраћа људе да лажно свједоче. Нису успјели да придобију овог човјека. Питамо се, ако је тужилаштву стало до истине и доказивања истине, зашто уцјењује људе, зашто их поткупљује и засташује, малтретира? Није њима циљ истина. Они су себи циљ унапријед поставили-осудити др Војислава Шешеља. Све је дозвољено, само да се он осуди. То је циљ хашког тужилаштва. У овој књизи налазимо доказе о антисрпској природи овог Тужилаштва, о њиховој необјективности, њиховој неправди и ако на ово додате необјективност и неправду Хашког суда, онда је потпуно јасно са каквом наказом се носи др Војислав Шешељ. Зар је праведан Суд који пет година држи човјека, др Војислава Шешеља, у притвору, а није почело суђење иако је Европски суд рекао да након двије године, у случају да суђење не почне, нико не може да се држи у затвору. Али, за њих то не важи. Зар је праведан Суд који је Србима дао 700 година робије, а свима другима стотињак година укупно. Је ли праведан Суд који пушта Харадинаја на слободу, а видјећемо да ли ће пустити Војислава Шешеља на сахрану његове мајке. Не, то није праведан Суд. Али, ми смо увјерени да ће др Војислав Шешељ однијети побједу над тим судом пред народом, пред свјетском јавношћу, а пресуда Суда нас не занима јер су они навикли да раде неправедно и тако ће радити и даље.

Радислав Кањерић, замјеник предсједника Српске радикалне странке др Војислав Шешељ:

- Уважено свештенство, даме и господо, драга браћо и сестре! Када сам се спремао да прочитам ову књигу др Војислава Шешеља, коју вечерас промовишемо, као предговор њој сам прочитао једну другу књигу "Шта то, у ствари, хоће Америка", књига у којој је аутор Чомски до крајњих граница разголитио доктрину спољне политике САД-а и у тој књизи он на једном мјесту цитира стратега те доктрине, Кенана, који каже и пише: Ми (мисли на Американце, а написано је још 1948. године) располажемо са 50% свјетског богатства и само 6,3% становништва и морамо успоставити нови облик односа да сачувамо то

несразмјерно богатство. А суштина тих нових свјетских односа и спољне политике требало је да буде употреба силе и негирање и злоупотреба нестварних циљева као што су људска права, демократизација друштва и побољшање стандарда.

Хашки суд је производ те спољне политике и те доктрине и то је најцрња и најгрубља негација и демократије и људских права, најцрња негација истине, права и правде. Али, та књига има један мото и поруку која гласи-да борба за слободу никада није завршена. И ова књига коју вечерас промовишемо има тај мото. И сам начин дјеловања Војислава Шешеља у Хашком суду има тај мото. Малоприје је господин Благојевић споменуо Правилник о поступцима и казнама. То је један од Правилника по којима функционише Хашки суд и споменуо је правило бр. 77, а оно јасно и гласно каже: "Лице које пријети свједоку, застрашује га, на било који начин му нанесе штету или му понуди мито или на други начин утиче на свједока који је свједочио, који свједочи или ће свједочити биће кажњено". Е, ова књига управо показује суштину Хашког суда, показује како хашки истражитељи, како Карла дел Понте и њени ментори утичу, уцјењују и дају мито свједоцима. Ова књига има посебан, далекосежан политички значај. Сви ми знамо да велике и моћне државе могу да оправдају све своје поступке, да за сваки свој поступак и одлуку веома брзо и лако нађу одговор, разлог и оправдање, да богате и моћне земље могу да наруче и да плате да се направи истина и да при

том праву истину претварају у лаж. Они одређују и норме за демократију и за људска права али, увијек и искључиво у своме интересу, а да при том на најгрубљи начин исмијавају и газе и људска права и основне принципе демократије. Потпуно је у праву проф. Смиља Аврамов када каже да данас, умјесто хуманизма, имамо оружани хуманизам и да данас, умјесто демократије, имамо томаhawk демократију. Када је неко говорио о судбини Сократа, давно је већ речено да се нико не боји нијеме истине, да људи када знају истину, да ли је то нова или стара истина, ако се о тој истини не прича људи се толико не плаше али се плаше проповиједника истине. Сви се плаше истине о којој се прича, а највећи је страх од онога ко истину говори и ко је проноси.

Војислав Шешељ је чврсто одлучио да по цијену сопственог живота нашу истину, ону коју смо сви скупа и заједно доживјели и преживјели, говори гласно и јасно и да она остане записана за науку и за будућност. Он је човјек који је свјесно преузео своју одговорност и пред историјом и пред народом јер жели да снагом истине одговори историјском тренутку пред којим смо се нашли и као држава и као народ. Када имамо два непомирљива непријатеља, оно што је једном снага-то је другом слабост. У оној мјери у којој је истина снага др Војислава Шешеља, у тој и још већој мјери је то слабост Хашког суда. Истина је Ахилова пета Хашком суду, а то добро зна Карла дел Понте као и финансијски и политички ментори Хашког суда. Они врло добро знају шта је

истина и управо из тог разлога што знају шта је истина желе да је претворе у лаж. Желе уз помоћ лажних свједока и лажи да нас, жртве, претворе у кривце и то само из једног разлога-да имају оправдање за све оно што су нам радили задњих петнаест година и што нам данас раде и да имају разлога и повода да докрајче оно што нам већ најављују. Аминовали су етничко чишћење Срба из Републике Српске Крајине која је била заштићена зона УН-а, одвојили су Црну Гору од Србије, данас хоће да унитарису БиХ, да униште Републику Српску, хоће да откину Косово од Србије и желе да негирају вјековни идентитет и српске државе и српског народа, а то је веома опасно.

Велики владика Николај је рекао да је плашљива вјера никаква вјера и да је плашљива ријеч празан звук. Е, управо на ту плашљиву вјеру и на плашљиву ријеч су рачунали и Карла дел Понте и оснивачи Хашког суда. Нажалост, ту плашљиву вјеру и плашљиву ријеч су пронашли код слугана окупаторских власти и у Србији и у Републици Српској. Војислав Шешељ и јунаци ове књиге немају плашљиву вјеру. Они имају чврсту вјеру у правичност и снагу истине. Сви ми знамо, а постоји и стара изрека, да се за сопствену државу сви морамо жртвовати и да свака држава тражи од својих грађана да јој увијек и изнова потврђују своју вјерност. Опет, с друге стране, историја као учитељица живота нам потврђује да кроз историју опстају оне државе и они народи само које имају синове који су спремни да се жртвују за своју отаџбину, синове који су спремни да владају својом државом, а да та власт буде служење народу и држави и да, како каже проф. Шешељ, врше власт мирно, поштено, истрајно али веома зналачки.

Порука ове књиге, порука др Војислава Шешеља и порука јунака из ове књиге јесте да се

за државу све може ставити на коцку, чак и сопствени живот, али државу никад не смијемо ставити на коцку. Желим само на крају још да вас подсетим на ријечи великог француског књижевника Виктора Игоа који је давно написао ријечи посвећене Србима: "Убијају један народ. Гдје? У Европи. Имате ли свједока? Свједок је само један, цео свијет!" Др Војислав Шешељ, јунаци ове књиге и ова књига поручују да не смијемо бити ниједи свједоци, да морамо говорити истину, а као што рече владика Николај: "Истина је почетак и крај свега створенога". Сви скупа морамо допринети да ова истина буде дефинитивно и крај Хашког трибунала.

Мирослав Перковић, адвокат из Новог Сада:

- Сви смо данас чули за тужну вест и саосећамо са проф. др Војиславом Шешељом. Ја бих, као његов колега и адвокат, подсетио све вас на његов целокупан рад и на његов један не само политички став, него један правнички и, да будем прецизнији, адвокатски став. Војислав Шешељ је преузео улогу браниоца, адвоката српског народа у једној парници која траје већ пет година. Његова оптужница, мислим да је то свима јасно, није написана у Хагу већ је написана у Београду. Ту су били првенствени креатори његове оптужнице. Она је само потврђена, у формалноправном смислу, од Тужилаштва у Хагу.

Када су кретали у поступак против њега добили су од својих сеиза, политичких противника проф. др Војислава Шешеља, сигурно уверавања да имају доста доказа, да ће им помоћи у прикупљању тих доказа итд. Међутим, за ових пет година видели смо да ту нема никаквих доказа. Као прво, сви знамо да ни по једном правном основу и чињенично др Војислав Шешељ не би могао да буде оптужен у Хагу. Дакле, њега у суштини оптужују за вербални деликт. Све што је он гово-

рио, говорио је првенствено као правник и изузетан познавалац правне историје. Намерно кажем правне историје. Проф. др Војислав Шешељ је данас, лично мислим, међу водећим познаваоцима управо национално правне историје српског народа. Како је он добро упознао ту националну историју? За разлику од историје коју ми обично препуштамо историчарима који могу да оцењују неке чињенице оваквима или онаквима, у правној историји не може се побећи од чињеница, не може се побећи од докумената, не може се побећи од неоторивих доказа. Сва његова политичка настојања су заснована, у заштити националног идентитета српског народа на овим просторима, управо на историјскоправним полазиштима.

Од његовог првог става: од формирања заједнице Југославије, да није формирана 1945, већ да је формирана 1918. године, да је прво формирана држава Словенаца, Хрвата и Срба. Дакле, да су на овим просторима били носиоци суверенитета Срби као конститутивни народ, да нису стекли суверенитет 1945. године или некаквим одлукама Авноја. Суверенитет су стекли када и остали народи на овим просторима. Дакле, то његово основно полазиште које је он касније развио, видели смо да је то и у овој књизи дотакао, је полазиште од којег стрепе многи који не могу да му изађу у једној фер и коректној научној борби аргументима и правним мишљењем. Управо због свега тога, што ми не очекујемо једну фер и законску борбу у Хагу, видимо да у задње две три године Хашко тужилаштво прибегава недозвољеним и незаконитим средствима да би прибавило одређене доказе. Та су средства најчешће персонална и своде се на притисак на одређене људе, учеснике који су били у рату или припаднике

Српске радикалне странке, или некога ко није био припадник али желе да га представе као некога ко је био под командом неког припадника који је, наводно, почео неки злочин итд. како би се то приписало Војиславу Шешељу.

Свива је вама познато да се проф. др Војислав Шешељ искључиво бавио политиком у оквиру заштите легитимних интереса српског народа, да никада није доносио државноправне одлуке и да такви документи сигурно не могу да се нађу. Из тих разлога Тужилаштво али уз помоћ, то посебно наглашавам, и домаћих појединих служби или домаћег Тужилаштва покушавају у неким поступцима да неке сведоке или неке оптужене претвори у сведоке оптужнице, данас сутра, у Хагу. Како то чине? Ми смо сви свесни да су многи људи уплашени из једног простог разлога што знају да вам, без обзира да ли сте нешто починили или нисте, није никаква гаранција да нећете бити оптужени у Хагу или пред некаквим домаћим судом у Београду, Тузли, Сарајеву или у Загребу. То, дакле, није никаква гаранција и доста је да се нађе једно лице или два која ће потврдити да је неко нешто направио, да је било тако и тако, нешто знају, нешто не али, сигурно је да ће особа бити оптужена, налазиће се дуго година у притвору и држава ће из одређених разлога тако да пресуди и таквом човеку који често нема никакве везе са неким делом.

У таквим ситуацијама где неким људима може да прети опасност од лажних конструкција оптужница, сада говорим о овим домаћим, врши се притисак на људе да лажно сведоче и мислим да о том начину на који је рађено, видећете то и у овој књизи, нико није проговорио, поготово ван суднице. Први пут у једном експлицитном документу

видимо и драме тих људи који су, иначе, у рату били и јунаци, храбри људи, али се врши страховит притисак на њих, на њихове породице, њихову даљњу судбину. Они су смогли снаге да отворено о томе проговоре и често смо, бар ми који смо их некада слушали, били дирнути њиховом искреношћу и њиховом племенитошћу али, с друге стране, и с трагедијом јер им се прети на разне начине, да ће бити оптужени у Београду или на неком другом месту. Дакле, ради се о својеврсним уценама. Ни један законик на свету не одобрава обману, ни уцену, претњу, застрашивање, а што је овде све присутно. Значи, и по домаћим законима и по правилима по којима би требало да поступају хашки истражитељи, што је јако битно и ми смо их проучили, морали би сасвим другачије да се понашају него што то сада чине. Они крше своја правила, која су они прописали, како треба да се поступа, како да се провере искази сведока, како да се на сведока не врши притисак. Међутим, у предмету проф. др Војислава Шешеља су очигледно отишли много даље, њихова правила више нису битна јер им се жури да по сваку цену, са великим бројем сведока, изађу али им је проблем да нађу људе који ће лажно да сведоче.

Сигурно да има људи који су подлегли или ће подлећи некаквој уцени али, зна се како ће ти људи завршити у суду историје. Суд историје је највећи суд и мислим да ће проф. др Војислав Шешељ управо тај суд историје и тај највећи испит проћи и у суду историје је он одавно ослобођен, одавно је добио ослобађајућу пресуду. Једини суд који српски народ прихвата је управо тај суд историје. Аргументи на којима се заснива оптужница биће разбијени у парампарчад. Међутим, нажалост, видимо да нам ни медијски не дозвољавају, као грађанима, као колегама, као браниоцима, као судијама да посматрамо тај пос-

тупак, да дамо своје стручне анализе не само као некакви грађани, него да ми видимо како се то доиста поступа пред тим судом. Видимо, дакле, да медијски простор српског народа, у Србији, није уступљен том суђењу и не прати га на адекватан начин.

Сматрам да књига сваког може да заинтригира, поготово судбина и храброст тих људи који су искрено проговорили. Потресна је и мислим да увек треба да их се сетимо као часних и пламених људи који су успели да свим тим притисцима одоле. Сетимо се и Јове Остојића који је и сам склон књижевним описима, а који је такође написао једну књигу о томе где је та цела драма, тог његовог саслушања, те његове истраге до краја потресна и трагична. И не само њега као појединца, него се поставља уопштено питање и нас као грађана и као припадника овог народа да можемо дозволити да се на такав начин у нашој држави поступа према појединцима.

Милорад Мирчић, потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке:

- Браћо и сестре, начин на који се врши притисак на Војислава Шешеља је потпуно јасан. Он је вишеструк и у више делова или више сегмената, тачније речено, живота Војислава Шешеља Хашки трибунал врши притисак. То је притисак у континуитету. Пре свега, притиску је изложена породица Војислава Шешеља и то таквом притиску да чак иду у крајност да приликом посете или обављања посете супруге, деце и чланова најуже породице Војислава Шешеља, одређују се посебни критеријуми, посебни услови. Чак се прибегава и томе да им се не дозвољава баш онда када би они хтели да оду да посете Војислава или када Војислав затражи, и када има право на то, него они одређују нове датуме. То је један психолошки притисак. На Војислава Шешеља и на његову породицу врше притисак из једног јединог

разлога. Показало се да су методе које су примењивали према Слободану Милошевићу и његовој породици биле делимично успешне. Милошевићу су дестабилизовали породицу, а породица је веома битан фактор једног човека и била је значајна и за Милошевића. Значајна је и за Шешеља и било ког притвореника у Хашком трибуналу. Када су видели да су то успели делимично са породицом Милошевић, онда су то почели да примењују и на породицу Шешељ. Не баш, у потпуности, истим методама али, сличним. Што би рекли, само мало нијансиране. Чак је супруга Војислава Шешеља, Јадранка Шешељ, једна од ретких особа која има посебан третман. Она једина не сме да говори какво је здравствено стање њеног мужа и како њен муж проводи тамо дане. Замислите у коју крајност иду! Јер, каже, постоји опасност да Војислав Шешељ саопшти њој и члановима породице имена заштићених сведока. Човек просто не може да поверује! Да Војислав Шешељ саопшти имена људи за које он и не зна, нити им зна имена.

Али, то је у склопу те психолошке борбе и притисака јер рачунају да ће, ако изложе породицу један дужи период таквим притисцима, неко попустити, дестабиловаће породицу, а самим тим и Војислава Шешеља и онда ће да очекују неке друге ефекте. Као што је било код Слободана Милошевића. Само подизање потернице, међународне потернице, за сином

Слободана Милошевића и за супругом је "дало резултате". Слободан Милошевић је прихватио све могуће уцене само да би се скинула Интерполова потерница, тзв. црвена потерница, да би могао да види сина или да му супруга дође у посету. Од тога није било ништа, у то смо се уверили, али је значајан период где је власт у Србији свесрдно помагала да се, пре свега, успостави таква потерница, а онда да остане на снази без обзира што није била утемељена на закону или на неким чињеницама.

Код Војислава Шешеља за сада нема таквих проблема. Нема их из простог разлога јер је он човек који је дубоко свестан чињенице да његова жртва није само жртва њега као појединца, него и његове породице. Он је породицу припремио на то и породица је спремна да издржи те жртве.

Нажалост, синоћ је преминула мајка Војислава Шешеља. Није могла да дочека да за живота види Војислава како излази још једном са робије. Она је претрпела доста тога и када је у питању њен син. То је, у сваком случају, тренутак када треба имати у виду и узети у обзир да Војислав Шешељ на посебан начин, у посебној ситуацији у којој се налази, претрпљује одређене психолошке ударце јер му, готово сигурно, неће дозволити да присуствује сахрани мајке. То је било дозвољено за Харадинаја, то је дозвољено за оне који су убијали и клали Србе, али за Србе није дозвољено када им најмилији, најближи умиру да присуствују сахрани. Али, други део где се интензивно врши притисак је управо Странка. Странка је та која је упориште Војиславу Шешељу. Снага и моћ и стабилност Војислава Шешеља највећим делом проистиче и произилази из Српске радикалне странке, њене јачине, њеног угледа и њене организованости. Тога су они свесни. Континуитет напада на Странку је интензивирао од 2000. године. Тада је почео напад на Српску радикалну странку. Зашто? Зато што су ови "булдожер револуционари", када су извршили државни удар, знали да та њихова прича није дугог века, да није утемељена ни прихваћена од народа, а највећа опасност за разобличавање и разбијање те њихове приче је Српска радикална странка, а политичка харизма Војислава Шешеља је највећа опасност да то њихово "чедо" не доживи дуго година и да не угледа дана.

Зато су навалили на Српску радикалну странку, да је одмах 2000-те, након 5. октобра, разбију. Нису их оптужили само неки неморални људи, а који су били у редовима Српске радикалне странке, који су по терену почели да оснивају своје самосталне општинске одборе мислећи да су они неко ко ужива углед, ко има политичку тежину и да ће они дестабилизovati Српску радикалну странку уз помоћ досовске и досманлијске власти. Сведоци смо како су прошли. Нису трајали, што би народ рекао, ни једно лето. Угашени, отишли су на маргине живота, бачени на сметлиште историје. Чак нису дуго имали ни подршку досманлија и новац који су добили морали су да им врате из простог разлога што се нигде, ни на лак начин, не могу зарадити паре.

Обично су завршили у затворима, у неким су судским процесима где су окривљени за криминал или противзаконите радње.

Врхунац кампање који је вођен од стране ДОС-а против Војислава Шешеља је био у акцији Сабља. Након убиства мафијаша Зорана Ђинђића од његових сарадника и сабораца први оптужени је био Војислав Шешељ који се тада налазио у хашком притвору али, то није сметало да се у једној свеопштој кампањи, и против Војислава Шешеља и против Српске радикалне странке, изрекне таква оптужница. Оптужница која, у крајњем случају, има велику тежину јер то је био позив на линч и Војислава Шешеља и његове Странке, свих српских радикала и његове породице. У тој општој хистерији, еуфорији, једно саопштење, које је проистекло из кабинета криминалца Зорана Ђинђића, Бебе Поповића, Чеде Јовановића и ништа мањег криминалца Војислава Коштунице, а које се односило на то да је Војислав Шешељ главни подстрекивач убиства Зорана Ђинђића имало је за циљ да се на бази тог саопштења похapse челници Српске радикалне странке на бази лажних сведока и лажних оптужница. Требало је да се докаже да су повезани са криминалним и криминогеним круговима, а онда да се народу и јавности прикаже како је Српска радикална странка криминализована Странка, како је председник Српске радикалне странке имао најуже везе и сарадњу са криминалцима и криминалним круговима у Београду.

Није им то успело јер су се сами о себи бавили. Били су у страху и свесни да они који су убили Зорана Ђинђића спремају појединачне атентате и на њих. Ко га је убио? Они који су га довели! Видите како истина временом испливава све више и више и, док се они баве сами собом, Српска радикална странка је буквално у својим редовима

појачала активности и, наравно, инсистирали смо на томе да се разобличи право лице и природа досманлијске власти.

Војислав Шешељ је у међувремену проводио дане, а већ и године, у Хашком трибунал упорно инсистирао да му почне суђење. Хашки трибунал, тужитељи нису то желели. Одлагали су. Зашто? Јер нису имали доказа! И потпуно је јасно да је читава оптужница конструисана и написана у Београду. Она је само предочена Карли дел Понте, односно Хашком трибуналу. Иза ове оптужнице стоје многи лажни сведоци. Не ови људи који су описани у књизи већ они који у њој нису. Они који су били креатори, конструктори, они који су и замислили све оно што се дешавало највећим делом на просторима бивше Југославије. То су пензионисани генерали, издајници попут Васиљевића, Перишића. Они су највећи лажови, они су ти лажни сведоци који користе Хашком трибунал као тајни сарадници који им дају информације. На свим овим процесима, и око Овчаре и око Зворника, појављују се сведоци који кажу: "Ту чињеницу сам чуо од генерала Аце Васиљевића"! Чак је и један новинар, који се у последње време појављивао, а иначе је познати наркоман и ради за енглеску обавештајну службу, отворено рекао: "Да, нисам био на лицу места, нисам видео те људе за које ме питате, али сам у редакцији листа Данас чуо од генерала Аце Васиљевића и он ме упутио у све те догађаје, прецизно, јасно и тачно ми навео све те чињенице, а ја на бази тога имам задатак да ово испричам". У то се не би могло поверовати да се не дешава у земљу Србији!

Зашто је њима циљ да ослабе Српску радикалну странку? Зашто је њима био циљ да у протеклом периоду врше појачан притисак на Војислава Шешеља? Ма, припремао се терен! Прво се припремао терен за укидање Републике

Српске. Знали су да ако је Војислав Шешељ у Хагу, ако није физички присутан ту, ако му се разбије Српска радикална странка, првенствено у Републици Српској, лако ће бити уништити и укинути Републику Српску. Наћи ће, како су то и раније чинили, добре сараднике, оне који ће за новац пристати да им изигравају радикале, веће него што су сами српски радикали. Нашли су их, у изборној кампањи научили текстове напамет, говорили оно што је говорио Војислав Шешељ, оно што заступају српски радикали они узели као свој предизборни програм, лагали. Грађани Републике Српске знају али, сад су ти исти на функцијама па вичу, узвикују "Не дамо полицију Републике Српске!". Па, све су дали и остало је само још то мало. Ко је дао него они!? Укинули су све прерогативе Републике Српске, оне који су били оверени и загарантовани у Дејтону. Шта сада раде? Поново врше припрему. Непоштовање Резолуције 1244 не треба гледати једнострано, да се односи на Косово и Метохију. Треба је гледати у контексту читаве једне приче која ће следити. Ако се не поштује Резолуција 1244, шта то Американце обавезује да поштују Дејтон? Рећи ће да хоће нови Дејтонски споразум, да хоће преиспитивање Дејтонског споразума, а на чију штету? Зар треба бити мудар или треба размишљати дуго? Наравно, на штету Републике Српске! Ако отимају Косово и Метохију од Србије, како ће онда да мењају Дејтонски споразум? На штету српског народа у Републици Српској, наравно. Ко ће им се успротивити? Ови што и даље телале да су велики противници међународне заједнице? Па, колико то још има наивних, колико то има лаковерних у српском народу да би поверовали? Свако ко је дигао глас на овом простору, у Републици Српској, против међународне заједнице у циљу одбране Републике Српске забрањено му је бављење политиком. Видели сте колики притисак је трпео и

трпи Мирко Благојевић као посланик који је одлучивао о промени Устава БиХ. Није хтео да попусти. Притисци су били велики, јаки, интензивни, нудило му се све. Није Мирко Благојевић Додик и његова компанија па да попусти зарад пара или због неког бољег живота. Боље је часно бити у опозицији, стварати политичку партију, поново се борити на политичкој сцени Републике Српске, у свом народу пропагирати идеју која је остварљива, која је реална-идеја Велике Србије је реална и присутна. Република Српска постоји, Црна Гора српска постоји и Србија је увек ту. Када ће се ујединити? Оног тренутка када буду повољне политичке околности. Не живи се за такве догађаје да се десе за нашег живота, нити се бави политиком да га ми доживимо. То су историјски процеси, они дуго трају, трају вековима. Остварују се када свест у народу буде на том степену да народ својом снагом, својом одлучношћу и вољом створи Велику Србију. Али, треба је сачувати, треба сачувати све предуслове.

Војиславу Шешељу се суди због идеје Велике Србије и видели сте како он брани ту идеју. Зашто је брани? Зато што је то идеја Српске радикалне странке, идеја коју заговара Војислав Шешељ. И када су у процесу сведочења против Слободана Милошевића навели да се Милошевићу суди због Велике Србије, Војислав Шешељ је оштро протествовао и рекао: "Не, ја сам тај заговорник идеје Велике Србије, а он је заговарао Југославију". Не може се идеја одузимати, не може се и борба за идеју кривотворити. Какав је смисао живота и политичког деловања ако немате нешто што је узвишено, нешто што је политичка идеја. Идеологија српског радикализма је историјски укоренења у српском народу. Не можете неког одвести у притвор, ставити га тамо пет година и очекивати да се он одрекне идеологије. Не можете један део народа, огроман број гласача

једне политичке партије, да разуверите преко ноћи, медијским притисцима, уценама или поткупљивањем. Не може се одустајати тако од идеје. Та идеја је све утемељенија. Српска радикална странка је све већа и већа, све организованија, све јача. Војислав Шешељ је све јачи и спремнији да издржи притисак који се врши на њега. Нас је, реално, страх јер постоји опасност за живот и здравље Војислава Шешеља. Видели сте како поступају. Хашки трибунал је институција која је екстериторијална. Под ингеренцијом је УН-а, иако се налази у Холандији. Тако би, онда, могла да се налази и у Јужној Африци али, Холандија узима себи за право да даје визе, да њихов конзулат и њихова амбасада одређује ко може да добије визе да би отишао у посету Војиславу Шешељу и без обзира на одобрење Хашког трибунала да се изврши посета, новинарки Оливери Милетовић, дугогодишњем породичном пријатељу породице Шешељ, нису дозволили улазак јер им не одговара. Рачунају, новинар је па ће, када се врати, обелоданити све. Мислите да ће суђење Војиславу Шешељу да држе у тајности. Није то успело да се деси ни када је издржавао казну затвора у Зеници. И тада смо читали његова духовита и досетљива писма. И дан данас се сећамо његове реченице: "Драги Хамдо, сплетом историјских околности, једног дана ти ћеш као лопов заглавити у затвору. Мој ти је савет, као искусног робијаша, никада непријатељу не окрећи леђа!". Тако ће бити и са овима. Не може се борити против такве људске, политичке, научне громаде. Он се бори овом књигом.

У овој књизи осим изјава ова 34 сведока, има и изјава супруге Милана Бабића. Прочитајте и видећете како се и на који начин тај Хашки трибунал, ти монструми који га сачињавају, односе према онима који изразе жељу и вољу за сарадњу са њима. Када их искористе, када више од њих

немају података, када одбију да сведоче и да лажу, онда их одбаце. Понашају се нељудски према њима. Породица Милана Бабића, прочитаћете, била је изложена шиканирању, нису јој дозволили да напусти Холандију. Е, то је други део реалног страха нас српских радикала. Шта ако буде ослобађајућа пресуда за Војислава Шешеља? Ако Холандија као држава не дозволи излазак Војиславу Шешељу? Постоји могућност. Војислав Шешељ је довољно јак, довољно спреман. Седмог новембра би требало да му почне процес суђења али, Хашки трибунал мора да испуни све оно што је обећао и што му је обавеза. Приликом штрајка глађу, Војислав Шешељ је јасно поставио услове које мора, по њиховим стандардима и правилима, да испуни Хашки трибунал. До дана данашњег остало је на хиљаде непреведених страна са енглеског језика, а који се односи на случај Војислава Шешеља. Замислите какав ће то бити парадокс-судите српском националисти на енглеском језику. Ваљда, ако је националиста, заслужује да је на његовом, српском, језику и ћириличним писмом. Нису то превели, нису дозволили финансирање и одобрили људе или тим за одбрану Војислава Шешеља. То је нешто што је по њиховом Правилнику и то је нешто што је Војислав Шешељ својом борбом, штрајком глађу испословао. То су минимум које морају да обезбеде. Када је завршавао штрајк глађу, Војислав Шешељ је рекао: "Остао сам у животу и победио сам захваљујући Господу Богу и помоћи Велике Србије". Али, сви смо свесни, док је Српска радикална странка јака, и како јача, све су веће шансе да Војислав Шешељ изађе, коначно, као победник. Живела Велика Србија!

Кандидат за предсједника Републике Српске, Српске радикалне странке др Војислав Шешељ Мирко Благојевић:

Српски четнички војвода, члан Експертског тима који помаже одбрану др Војислава Шешеља, спортски менаџер, дипломирани правник, пажљив супруг, њежан отац, српски националиста и велики русофил

Залагаћу се за спровођење социјалне политике Српске радикалне странке

* Друге политичке партије, иако вербално, покушавају да се супротивљавају дерогацији институција Републике Српске, уништењу Републике Српске, фактички су све вријеме биле упрегнуте у кола српских непријатеља и, испуњавајући налоге западних налогодаваца данас, једанаест година након потписивања Дејтонског споразума, скоро да су довеле до нестанка Републике Српске

ВС: Извршни одбор Вас је предложио да будете кандидат за предсједника Републике Српске на предстојећим изборима. Како сте доживјели тај предлог?

Морам да кажем да нисам имао избора за неприхватање ове кандидатуре, а иначе ми чини посебну част и поносан сам што ме је Странка, у овом тешком тренутку у коме се налази Република Српска и народ који у њој живи, предложила да се

кандидујем и опробам у једној неравноправној утакмици, имајући у виду да сам једини озбиљан кандидат српског народа, а сви други су кандидати НАТО-пакта или мафијашких лобија.

Но, међутим, истичем да ћу овај посао озбиљно обавити и да резултати неће изостати. Част ми је што ћу бити кандидат једине патриотске политичке партије која учествује у политичком животу на простору Републике Српске.

Вријеме које је иза нас говори у прилог овој мојој тези јер године од потписивања Дејтонског споразума и првих вишестраначких избора 1996. године, и поред голготе кроз коју смо прошли, да смо остали на изразито патриотском курсу и на принципима и ставовима идеологије Српске радикалне странке.

Морам истаћи да друге политичке партије, иако вербално покушавају да се супротставе дерогацији институција Републике Српске, уништењу Републике Српске, фактички све вријеме биле упрегнуте у кола српских непријатеља и, испуњавајући налоге западних налогодаваца данас, једанаест година након потписивања Дејтонског споразума, скоро да су довеле до нестанка Републике Српске.

ВС: Шта подразумијевате под тим "скоро довеле до нестанка Републике Српске"?

Ми, српски радикали, у свом радикалском стилу све вријеме

смо упозоравали јавност Републике Српске да Милорад Додик и Младен Иванић и СДС противуставно, противзаконито, супротно жељама и очекивању народа, развлашћују Републику Српску доносећи законе којима се државотворне институције Републике Српске, за које смо платили голему цијену у троипогодишњем рату, неповратно преносе из Републике Српске на заједничке органе.

Механизми и однос снага на политичкој сцени БиХ не дају нам више никакву могућност ни шансу да оно што су Милорад Додик и његова странка, СДС и ПДП пренијели на заједничке органе да се икада на закону и Уставом предвиђен начин врати Републици Српској.

ВС: Господине Благојевићу, можете ли нам објаснити шта је то што је одузето Републици Српској?

Често се, у задње вријеме, у медијима појављује број од 56 институција које су биле институције Републике Српске, а сада су то институције БиХ и о томе сада најчешће причају политичке партије које су учествовале у укидању тих институција у Републици Српској и стварању тих институција у БиХ.

Од 1996. године сам четири пута биран за посланика, три пута за Народну скупштину Републике Српске и једном у Парламент БиХ и могу да кажем да нисам гласао ни за једну одлуку којом би се нека институција укинула у Републици Српској, а заживјела на нивоу БиХ. Такође морам да истакнем да такве одлуке никада не би биле изгласане и не би дошло до преноса да нису добиле подршку увијек, и без изузетка, од странке Милорада Додика, Младена Иванића и СДС-а.

ВС: Можете ли нам, конкретно, рећи о којим се то институцијама ради?

Па, почело је са саобраћајним таблицама а, ево, сада би требало да се заврши са полицијом и пром-

јеном Устава БиХ.

Остали смо без војске, војне обавјештајне службе и војне полиције. Остали смо без царине, без најзначајнијих сегмената полиције. Ту мислим на Државну граничну службу и Агенцију за истрагу и заштиту. Остали смо без могућности да именујемо судије и тужиоце, а то је некада чинила НСРС. Ако је требало у том дијелу нешто мијењати, онда је требало створити Високо судско и тужилачко вијеће Републике Српске, а овако се именовање судија и тужилаца врши са нивоа БиХ.

Све ово чинило је Републику Српску државом, а данас ће се, бојим се и како ствари стоје, остварити жеља Алије Изетбеговића о стварању унитарне, јединствене БиХ.

ВС: Какву је то Босну и Херцеговину желио Алија Изетбеговић?

Алија Изетбеговић је био вјерски фанатик, исламиста и човјек који се залагао за сулуду идеју стварања исламске БиХ али, нажалост, како ствари сада стоје, све смо ближи реализацији и остварењу те Изетбеговићеве идеје.

Изетбеговић је био човјек који се борио за БиХ која би имала једног предједника, један Парламент, једну Владу, једну војску и једну полицију. Ако се сјетимо да је био жестоки критичар турског реформатора Кемала Ататурка и његових реформи, поготово у дијелу који се односи на потискивање арапског језика и увођење абецеде и потискивање шеријата и увођење института европског континенталног права у Турско законодавство, са разлогом се бојимо шта ће се десити и у какву ће се БиХ државу претворити, имајући у виду да су сљедбеници његове идеологије, окупљени у СДА, најјача политичка партија у БиХ.

ВС: Шта Ви, као предједник Републике Српске, можете и шта ћете чинити ако будете изабрани?

Највише, много више него било који од предложених кандидата. Морам рећи да је функција председника Републике Српске умногоме изгубила значај и, углавном, личи на функцију британске краљице која влада али, не управља. Најзначајније овласти које су имали ранији председници Републике Српске била је била могућност командовања над војском РС и пуна контрола обавјештајних служби, како војних тако и цивилних.

Морам да побијем зато што сам кандидат Српске радикалне странке др Војислав Шешељ, која нема никаквих обавеза према електроенергетској мафији, увозницима и дистрибутерима нафте, увозницима и прерађивачима меса, млинарско-пекарском лобију. Сви горе набројани су помагали Милораду Додику, Младену Иванићу и СДС-у и зато из обавеза које је проистекла из те помоћи, ове онтерсне групе вођене личним интересом и жељом за личним богаћењем су поскупјели све оно

што је потребно за задовољење основних животних потреба поскупјело је без озбиљних разлога задњих година од 40-100%. Само у овој години, када смо под режимом власти Милорада Додика и Младена Иванића, поскупио је хљеб, месо, млијеко и мљечни производи, комуналне услуге, топлотна енергија, вода, нафта и нафтни деривати, а најувљује се и поскупљење електричне енергије за 42%. Без тога се могло и све те цијене треба вратити на ранији ниво и подношљиво, стање.

Истичем, такође, да сам дужан породицама погинулих бораца, ратним војним инвалидима, борцима. Дужан сам пензионерима, радницима који раде за мале наднице, радницима који су остали без посла кроз процес приватизације, младости Републике Српске коју, нажалост, ова власт гура у незнађе и биједу и за ове категорије ћу се борити до задњег даха.

Зауставићу продају великих јавних предузећа чијом би продајом обесмислили постојање било

ВС: Како ријешити питање Устава?

Неко ће причати да су у питању притисци и како треба попуштати. Нема ту притисака. Једноставно се не смије гласати за таква рјешења. Притисци су били и 1992. и 93, 94. и 95. године. Али народ и Војска РС су издржали. Борци су издржали и након рата су судбину предали политичарима. Политичари не могу говорити о притисцима, јер нису на киши, снијегу, мразу под кишом граната. По уставно-правној теорији уставотворци не могу бити под притисцима. Свако је слободан да оцјењује како ће да гласа, како да одслика вољу народа. Предложени априлски пакет уставних промјена је погубан за српски народ и Републику, али наши политичари не маре за шта се одлучио народ већ слушају за шта су се определијели Американци. Треба бити против америчких ставова и нећемо погријешити. Данас српски народ нема већег непријатеља него што су Американци.

какве социјалне политике. Спријечићу продају природних ресурса: рудника, ријека, шума у коју су добро већ упрти погледи Милорада Додика и Младена Иванића и жеља да се и то будзашто прода.

ВС: Како је могуће ово остварити, имајући у виду глас који прати вашу Странку и Вас лично?

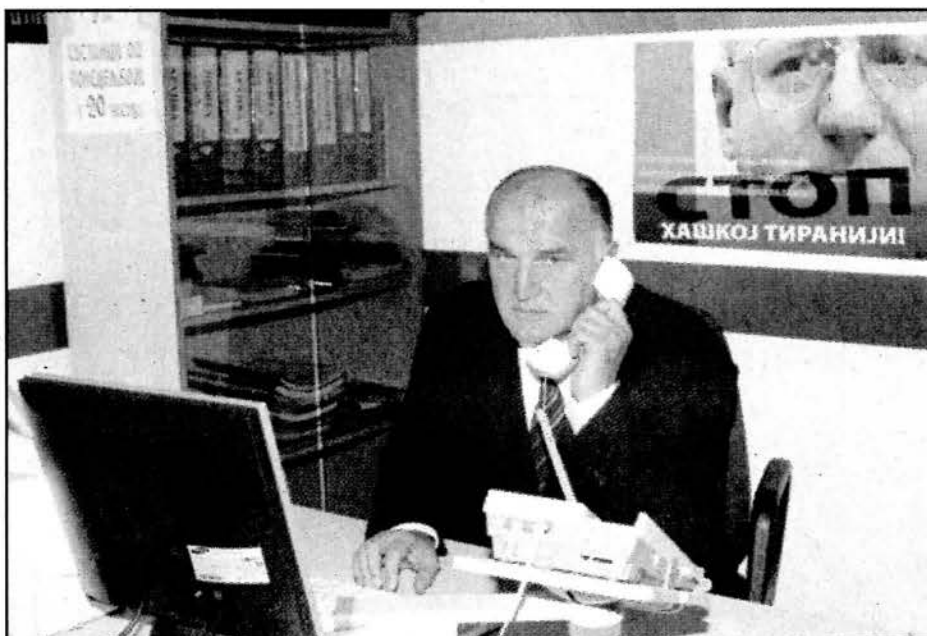
Тако нешто се не може импутирати ни српским радикалима, ни мени јер сва чврстину и досљедност коју смо до сада показивали била је усмјерена на очување српских територија и српског народа.

Као предсједник Републике Српске обављајући своје, Уставом предвиђене, надлежности. Сарађиваћу са међународним институцијама које битишу на просторима БиХ и у складу са Уставом и законима. трудити се да остварим највиши степен активне сарадње. Сарађиваћу са институцијама Републике Српске, а приоритет ћу дати доброј сарадњи са Народном скупштином и Владом Републике Српске.

Као предсједник Републике, који представља Републику, такође ћу сарађивати и са институцијама Заједничких органа. Такав исти однос ћу покушати да успоставим, а сигуран сам да ћу и успјети, и са органима Федерације.

Такође ћу се залагати у доношењу закона и других прописа за што боље спровођење социјалне политике и социјалног програма Српске радикалне странке, по чему смо препознатљиви и чији је Програм најбољи.

Нећу бити препознатљив, као многи предсједници прије мене, по ароганцији већ ћу, напротив, бити један од грађана Републике Српске који је и те

како заинтересован за рјешавање нагомиланих проблеме, поготово социјалних проблема, који муче огромну већину грађана Републике Српске.

ВС: Како гледате на најновије одлуке Високог представника, господина Лајчака?

Одлуке господина Лајчака су, нажалост, сублимаат политике западних земаља према српском народу и Републици Српској, а и компатибилне су са ствовима и изјавом амбасадора САД-а Дагласа Меклхејнија и њемачког амбасадора. Најприје је амерички амбасадор изјавио-сада када су нам скоро уништили Републику Српску уз помоћ Милорада Додика и Младена Иванића, који су били њихови егзекутори на терену, да се САД залажу за стварање унитарне, централистичке БиХ. Након благих реакција из Републике Српске на ту изјаву, услједила је и изјава њемачког амбасадора да ће Босна профункционисати када у њој буде живјела

Извршни одбор Српске радикалне странке др Војислав Шешељ

Манастир Кнежина, 1.05.1993: Са проглашења и миропомазања српског четничког војводе

једна, бошњачка, нација.

Најновија одлука Високог представника Мирослава Лајчака је подударна са тим ставовима јер негира у Паламенту БиХ постојање ентитета, а у Савјету министара постојање три конститутивна народа. Наравно, када мислим на ентитет, мислим да се атак врши на Републику Српску, а када говорим о народу онда се жели негирати постојање српског народа у БиХ и српском народу ускратити универзална права која припадају свим народима.

Одлука је слична одлуци хрватског руководства 90-тих година када су Срби новим Уставом престали да постоје као конститутивни народ. На правни језик преведено, одлука се може третирати као инкриминација, геноцид у покушају.

ВС: На једној од посљедњих статусних конференција др Војислав Шешељ је рекао да га не интересује пресуда нелегалног Хашког суда већ само суд историје?

Др Војислав Шешељ је прије скоро пет година испунио обећање дато српском народу да ће, чим га позову и уколико га позову, добровољно отићи у Хаг јер само он у Хагу може адекватно, на најопаснијем мјесту по српски народ и Србију, рећи истину о трагичним сукобима на овим просторима, разлазима који су довели до тих сукоба и одбранити Србију од улоге коју су јој намијенили Ватикан, САД и друге западне силе.

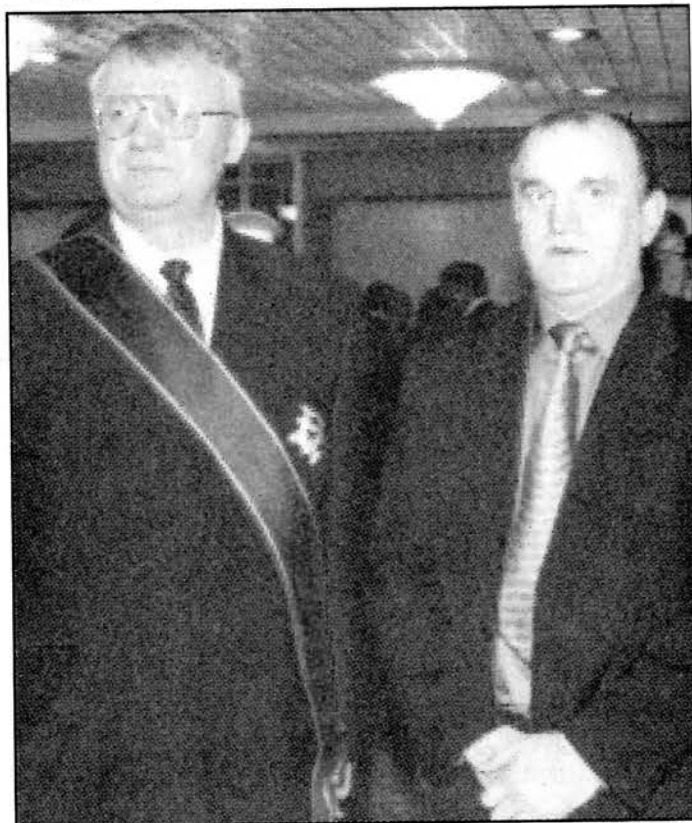
Досадашње држање нашег предсједника у Хагу је нешто на што мора бити поносан сваки Србин без обзира на политичко одређење, те сам дубоко убјеђен да ће се, послје своје бриљантне одбране ускоро др Војислав Шешељ, као побједник, наћи у Србији.

ВС: Господине Благојевићу реците нам, за крај, шта је то што Вас препоручује за новог предсједника Републике Српске?

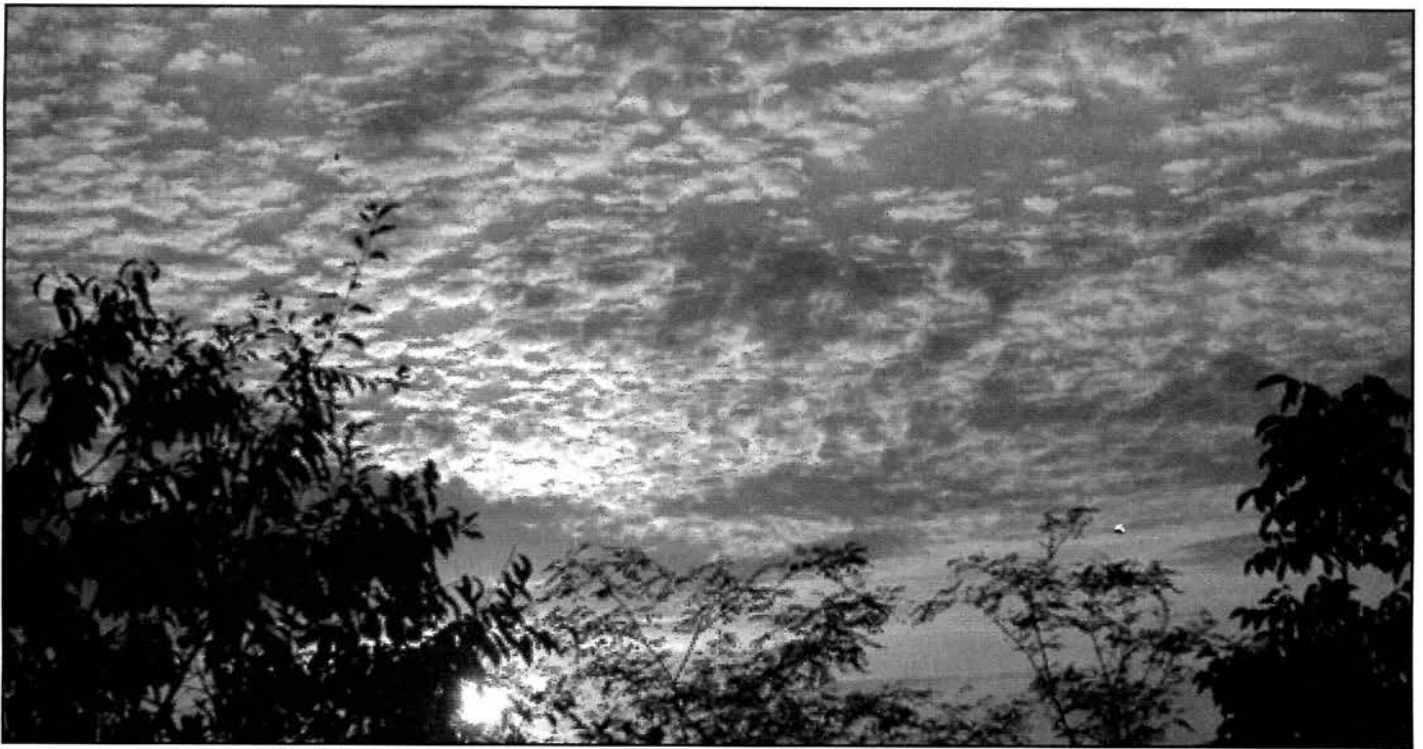
Као кандидата за предсједника Републике

Српске предложио ме је Извршни одбор Српске радикалне странке др Војислав Шешељ. Такође имам пуну подршку Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке, предсједника др Војислава Шешеља, српских радикала из Србије и Црне Горе.

Имајући у виду значај Српске радикалне странке на овим просторима и све ово горе наведено, сматрам да сам најозбиљнији и, у овом моменту, најпотребнији као предсједник Републике Српске, народу Републике Српске и Републици Српској.

Република Српска у тамном вилајету

Лажни цар Милорад Силни

* Само двадесет два месеца власи било је довољно новим комунистима у Републици Српској, ња да осећај безнађа и апастије прејлави преостали српски народ у Босни и Херцеговини.

Пише: Милан Обрадов

Наступајући под фирмом потпуно нејасног значења "Странка независних социјалдемократа" они су успели, у садејству са наводним супарницима у лику Хариса Силајдића и Сулејмана Тихића, са којима иначе држе братску властодржачку коалицију на "савезном" нивоу, да избегну и последњи овогодишњи воз за Европу. Дакле, никаквог споразума о стабилизацији и придруживању неће бити. А зашто би га и било када садашња феудална структура савршено одговара средњовековном менталном склопу и провођењу воље врховног феудалца Републике Српске који, како му и приличи, контролише и законодавну и извршну власт, а у извесној мери и судску.

Тако су Срби с леве стране Дрине, на почетку двадесетпрвог века, себи изгласали Режим који се најпрецизније може дефинисати као "примитивни апсолутизам", за разлику од просвећеног који је одавно историјски појам. Тиме су своју судбину, бар за ово време, фатално везали за одлуке које ће се доносити на лакташкој хаџи-

јенди тамошњег касапина дон Миле Додика или у урбаном амбијенту новопридошлог дедињског вилењака. "Луд народ", рекао би покојни професор Рашковић, али то баш и није потпуно тачна дијагноза, а још мање су разјашњени њени узроци. Овом приликом ваља истаћи бар четири чињенице које су утицале на такав развој догађаја који су **ВКВ месара из Лакташа, баш као и његовог некадашњег партијског лидера и идола, ВКВ бравура из Кумровца, промовисале у неприкосновено божанство.**

Прва је везана за игру судбине која актуелном "српском" месији није омогућила да ради у професији за коју се школовао па није отворио приватну касапницу иако је, и у оно време, као млад радник и још млађи комуниста, имао све предуслове да развије свој предузетнички дух, јер се и тада на уваљивању коски под шницле могао стећи значајан капитал. Да се то десило страдала би стока али би народ бар остао поштеђен.

Друга чињеница односи се на Бермудски троугао смештен у политичком простору између Чавића, Иванића и Додика у коме су неповратно нестале оне надлежности Републике Српске

које су изборене у протеклом отаџбинском рату, не као израз било чијег хира, већ као опредмећење вековних тежњи Срба западно од Дрине за слободом и самосталношћу.

Они који су евидентирали резултате делања ове тројице крајишких "делија" непобитно су установили да је више од педесет изворних надлежности Републике, верификованих у Дејтону, нетрагом нестало у удруженом злочиначком подухвату дизања руку у Скупштини Републике Српске, али и по разним миндер седељкама у Сарајеву и још којекуде. За пропаст се увек налазила здружена скупштинска већина исто као што се нашла већина да се у маневру поменутог тријумвирата Додик доведе на престо пре избора и "на изволите" заседне за републичку буџетску софру и практично готов процес приватизације Телекома. Од тог дана мери се време опште среће, благостања, хуманизма и ренесансе.

Трећи фактор који је условио садашње стање у Републици Српској је репресија, без премца у савременом свету, које је имплементирао подофицир међународне заједнице у БиХ Педи Ешдаун. У његовим чисткама, које највише подсећају на време стаљинизма, из јавног живота "прочишћено" је на дестине људи под санкцијама које угрожавају егзистенцију њихових породица и без права на жалбу, а све под оптужбом за "опструкцију дејтонског споразума" за који су се они грчевито борили. Сви су били чланови Српске демократске странке али тадашња опозиција, а садашња власт, са притајеним задовољством немо је пропратила то правно насиље. Тако се створио амбијент у коме је свима забрањен го-

вор о виталним националним интересима, свима изузев старом и провереном кооперанту западних амбасада Милораду Додику. Остало је још само техничко питање да се преузме програмска реторика странака са српским предзнаком обзиром да фирма "независних социјалдемократа" тако нешто не познаје. А узети туђе, и потурити под своје, омиљена је социјалдемократска пракса.

Као четврти фактор треба истаћи колективну амнезију прекодринских Срба који се на прошлим изборима никако нису могли сетити одакле знају човека који им је обећао да више нико неће да их бије, посебно не они из Сарајева. Уз то обећање ишла су и она о референдум у контексту косметског проблема, о праву народа на самоопредељење, о срећној будућности која само што није дошла. Опијени бесплатним пивом, плаћеним из буџета, којим је говорник располагао као ћаћевином, хармоникама и трубама под шатрама, овог Милета са лајковачке пруге, који пева и поцикује, народ никако није могао довести у везу са оним Додиком који је са баба Биљом и деда Живком извео државни удар и на британским транспортерима, и уз свесрдну помоћ друга Слободана, засео на место председника Владе са муслиманско-хрватском скупштинском већином и оба своја посланика међу њима. Да није било те амнезије, народ би се сетио да онај који је од некадашњег БиХ губернатора Карлоса Вестендорпа тражио смену Николе Поплашена са места председника Републике Српске, не може бити бранитељ институција тог истог ентитета.

То, напосто, не бива, али би, што би. Све

што се дешавало након те изборне обмане угрозило је позицију латиноамеричких диктатура као симбола бешчашћа и терора. Република је остала без грба и химне, без телекомуникационог оператера, без рудника и термоелектране у Гацку, без рафинерија у Модричи и Броду, а шуме су уступљене америчким концесионарима да секу до миле воље јер је таква воља Миле. И све се то, изузев приватизације Телекома, одвијало мимо очију јавности која је, по природи ствари, у оваквим режимима чисти демократски вишак.

Много тога се изгубило, али се још више добило. Добила се могућност пљачкања буџета преко фирми лојалних вођи и партији, систем кроз који се организовано трансферишу стотине милиона. Осамдесет процената градског буџета Бањалуке заврши на рачунима четири фирме које своје седиште имају у Лакташима. Добио се Скадар на Бојани у виду аутопута Бањалука-Градишка за који се дописују анекси уговора о изградњи кад год затреба милиона. И тај посао ради иста фирма која је инкасира преко двеста милиона на објекту званом "зграда Владе", иако је основни уговор прецизирао шест пута мању цену. Добио се непотизам у који су укључени кумови, деца, први и други рођаци али и шира фамилија, а да при том ни пријатељи и комшије нису заборављени. Добила се потпуна извесност у тендерима за велике послове, добила се ознака државне тајне на документима о пљачки, добио се крах бањалучке берзе након приватизационог насиља у Гацку, добило се уређивање централног дневника Тајног сервиса радио-телевизије Републике Српске из кабинета

председника Владе, добила се бахатост и поовање у јавним иступима Великог Вође, добио се општи тајац и страх да се искаже сумња у оно што Вођа ради, добио се слом демократске јавности и монопол над свим медијима у Републици Српској, а добила се и вила на Дедињу купљена преко кредита у Динкићевој банци и уз њу два жиранта Бориса и Воју.

Свако мало, па жиранти сврате у Бањалуку у пратњи старог свата и градитељског сабрата Веље Илића, да виде како цвета социјалдемократија, а све у склопу специјалних веза и братске бригае за тамошњи народ. А народ, ко народ, навикао да са одушевљењем подноси плодове социјалдемократског режима, узива у инфлацији која је у септембру износила шеснаест процената. Цене основних прехранбених производа драстично су повећане, па за најмизернију потрошачку корпу ваља наћи више од хиљаду конвертибилних марака у условима када су плате дупло ниже, а пензије и до десет пута мање у односу на цену коју треба платити само да би се куповало и јело. То је слика оне "љепше Српске" коју је режим промовисао спотовима Тајног ТВ сервиса, а подршку да буде још љепша дају својим посетама овдашње демократске перјанице Борис и Воја.

А народ ужива у братској слози гледајући демократске и народњачке прваке како ките трубаче по Гучи и часте Брегу са шездесет хиљада буџетских евра. Кад има Миле, нека се и Брега мало помогне, нек му се нађе. Демократе смо, ред је да се помажемо.

А што се тиче полиције Републике Српске, нема места паници. Браниће је дон Милорад. До

Нема, пик Јово наново

* Убрзана приватизација, као дио глобалистичког похода развијених према економском уништењу мање развијених, од посебног је значаја и грана се у неколико праваца.

Пише: проф. др Алекса Милојевић

Већ скоро девет година упорно и веома одано, путем ове приватизације, уништавамо властиту привреду и властиту народ и никако да станемо, да се зауставимо на овом путу властитог самоуништења. Што су резултати приватизације гори, расте доследност на њеном провођењу, вјероватно да би стигли до краја, до потпуног пропадања у економско, а онда и укупно ропство. Већ улазимо у њену завршну фазу: када се заврши приватизација крупних, стратешкох, јавних предузећани, не дај боже, природних ресурса, у којем правцу су већ усмјерени најозбиљнији приватизациони погледи, стићи ћемо до краја наше политичке и економске самосталности. Без крупних јавних предузећа и без властитих природних ресурса нећемо моћи да водимо било какве друге политике. То је стање властите ропске немоћи, када је рад за најмизернију надницу једина животна национална алтернатива. Тада ће, они који проводе овај концепт приватизације моћи да

задовољно саопште да су испунили захтјеве Вашингтонског консензуса и да смо се веома досљедно прикључили процесу глобализације. Стигли смо до властитог потпуног сиромаштва и властите немоћи да се из њега изађе. То је пријетећа будућност пред којом стојимо уколико се нешто битно не учини на промјени концепта приватизације којег остварујемо.

Приватизација није само прелаз из комунизма у капитализам, прелаз са друштвене на властиту својину. Више од тога она је дио Вашингтонског консензуса (1988) односно дио процеса глобализације као начина економског заробљавања мање развијених. Три су стратешка правца глобалног (Вашингтонског) дјеловања:

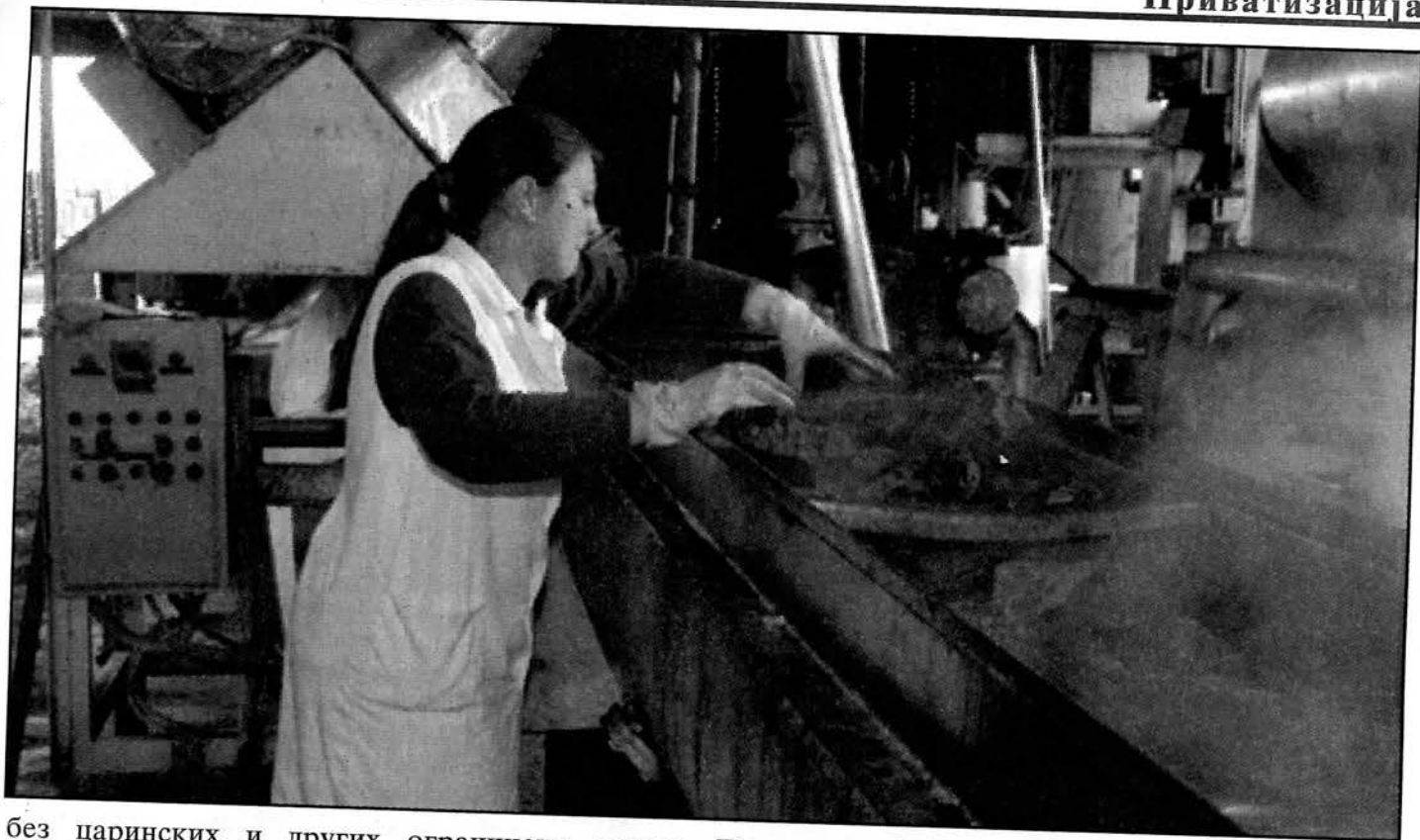
- слобода међународне трговине,
- везивање властите валуте за страну и
- убрзана приватизација.

Што се ови захтјеви доследније испуњавају, тиме се потпуније доприноси испуњењу општих циљева глобализације, односно потпуније се доприноси властитом економском пропадању.

Отварање граница за слободно кретање робе

без царинских и других ограничења веома успјешно уништава индустрију мање развијених. Везивање властите валуте за страну у суштини губе могућности мање развијене земље да воде властиту монетарну политику, као једне од кључних развојних политика.

Убрзана приватизација, као дио глобалистичког похода развијених према економском уништењу мање развијених, од посебног је значаја и грана се у неколико праваца.

У једном дијелу, намећући приватизационе шеме, циљ је да се остваре крајње неефикасни својински облици.

У другом дијелу, управо на основи наметнутих приватизационих шема, потребно је омогућити да крупан капитал дође јефтино до профитабилних, крупних, стратешких предузећа и посебно да дође јефтино до тако оскудних природних ресурса. Обзиром на осјетљивост овог питања овдје се показује изузетна стрпљивост. Потребно је у првом кораку сачувати привид патриотизма и продају остварити националним богатим појединцима. У другом кораку они ће то лако препродати другима, не питајући се коме. Јер, капитал не познаје патриотизам него интерес, цијену. Уколико је продају у већ првом кораку могуће остварити странцу, тим боље. Нема богатог домаћег посредника и све је јефтинији.

Један примјер, иако није усамљен, веома је поучан.

Румуни су (1997) Италијанима, вјероватно да би олакшали пут уласка у Европску унију, продали 200.000 ха најбоље банатске земље по цијени од 70 евра по хектару. Данас је један хектар много лошије земље на Западу 15.000 евра за хектар.

Шта могу сада да учине Румуни? Ништа. Нема, пик Лово наново.

Приватизација није дјечија игра.

Приватизација је једна од најозбиљнијих животних истина у коју су тако снажно укључени интереси развијених наравно, више тамо гдје су отпори мањи. Румунима не остаје друго него да за ниске наднице раде на туђој земљи, а Италијани да згрћу огромне профите. Тако се у приватизацији пропада и богати.

Ништа љепше не чека ни људе у Војводини гдје је већ на десетине хиљада хектара по цијени од 100 евра за хектар продато, истина за сада домаћим богатацима али, који ће сутра лако препродати другоме. Слично је са цементарама, изворима воде, бањама и слично.

Скоро идентична је и наша судбина. Након поразног приватизационог резултата у дијелу ситније привредне структуре не стаје се него се одлучно креће према приватизацији крупних јавних предузећа са све јаснијим погледима према приватизацији природних ресурса.

На нашем путу приватизације ништа нема свето и национално. Све је на продају, чак и властита земља и вода. Ничег нема што би нас, проводећи приватизацију могло угрозити, поништити као народ, угрозити нашу безбједност. Једноставно, све је на продају, чак до властите животне судбине.

Они који нам аплаудирају на оваквој приватизацији, пружају јој подршку, а онима који је проводе додјељују поене своје политичке подршке, сасвим се другачије понашају "надомаћем терену".

Због брзог привредног раста (9%) Кина је подигла потрошњу нафте на преко 6 милиона барела дневно. Због тога су на вијест о продаји девете по величини нафтне фирме "УНИЦОЛ" из САД понудили изузетну суму од 20,6 милијарди долара, што је читавих 2,6 милијарди више од конкурената. Кинези су се обавезали да неће

гасити производни програм, неће отпуштати раднике и неће повлачити робу на коју су купци већ навикли. Кинези су били спремни и да подигну за преузимање али, није се успјело. Намјера Кинеза да се докопају америчких налазишта нафте није остварена.

Умијешала се америчка држава и спријечила ову продају. Амерички Конгрес се толико уплашио да не дође до преузимања да су предузели све мјере да се то не деси. Сенат је по кратком поступку уградио Закон о енергији, додатак да парламентарци могу мјесецима да изучавају праве намјере купца и да се баве кинеском енергетском политиком. На крају је Представнички дом америчког Конгреса са 398 гласова "за" и само 15 против усвојио посебну резолуцију којом се не дозвољава продаја акција нафтне компаније.

Према закључку конгресмена постоји опасност да се угрози **НАЦИОНАЛНА БЕЗБЈЕДНОСТ САД.** У истраживању јавног мњења 74% Американаца се противило продаји.

И девета по реду нафтна компанија у САД, уколико се и под тако повољним условима продаје странцима, угрожава националну безбједност.

Код нас нема јавног мњења, нема угрожавања националног интереса, нема Владе, Конгреса, Сената који су одговорни за своје поступке народу. Пролазне Владине и скупштинске коалиције могу да учине било која недјела свом народу, а да за то, чак, ни политички не одговарају. Јер, како ће одговарати када их већ сутра нема на политичкој сцени, а дјела остају и народ све то носи и подноси.

Сав проблем наше приватизације је у својини која се тим поступком остварује. Путем метода продаје појединцима остварујемо историјски превазиђену приватну својину која нашу привреду враћа у својинско стање које је владало прије сто и више година. Наравно да привреда таквог својинског облика нужно мора да пропадне.

Индивидуална приватна својина, која се ствара поступком приватизације, није у могућности да преузме и развије модерно предузеће због чега је након приватизације горе него прије приватизаци-

је. Таква, индивидуална приватна својина је уско грло које не дозвољава развој модерног предузећа. Појединац једноставно не може да има толики капитал који је потребан за модерно предузеће. Појединац уз то није у стању да развије модерно управљање у предузећу и да оствари потребан ниво позитивне мотивације за рад радника. Све то до краја уништава нашу привреду.

Тајна развоја је у својини. Развој и није ништа друго него развој својине. Напуштају се облици својине нижег капацитета богаћења и траже и проналазе они који омогућавају бржи раст богатства. Непрекидно се заправо трага за најквалитетнијим власником предузећа као првим условом укупног привредног развоја.

Док наше политичко руководство подстрекивано иностраним утицајем реализује, путем приватизације, историјски превазиђени и економски крајње неефикасан облик приватне својине, на западу је, посебно у САД, све другачије.

Деветнаести вијек, у који се путем приватизације враћамо, вијек је индивидуалне приватне својине. Двадесети вијек је био вијек екстерног корпоративног власништва, гдје су милиони ситних акционара стварали огромне капитале на којој основи су израстале крупне мултинационалне корпорације.

Крајем двадесетог вијека је уочено да тај екстерни власник, екстерни акционар није најквалитетнији власник у предузећу и привреди. Он, на основи чијих улога су створена тако моћна предузећа није више и најквалитетнији власник. Сада је то радник и траже се сви начини да предузећа и привреда пређу у руке радницима.

Остављајући капитал-учешћа спољних акционара сва настојања, посебно у САД, су усмјерена да се радници увуку, да постану сувласници предузећа. Издвајајући огромне суме новца САД је, за прошлих тридесет

година, својих 25 милиона радника (сваки четврти) увела у сувласништво у предузећима. Сличан напор је широм развијеног свијета. Данас су многе компаније већ у великој већини или у цјелини преузели радници и то су најмоћније компаније Јапана, САД и слично.

Док развијени Запад увлачи раднике у сувласнике у предузећа, ми у приватизацији истјерујемо раднике из предузећа и уводимо појединачног власника. И онда се питамо зашто пропадамо. Не може се лоше радити, а добру надати.

И опет, здрав разум се пита: Ко ће, која политичка снага, стати на пут и препријечити ово наше даље пропадање?

Мр Мирко Бабић износи за ВЕЛИКУ СРБИЈУ чињенице о такозваним пирамидама у Високом

Сам пројекат је шарлатански и противи се здравом разуму

* Не могу да схватим како људи не зајажу да оне ископане и најљиво очишћене старијене немају никакве везе са науком реконструкцијом и иуно измишљене пирамиде. Изгледа да креатори ове невиђене инсценације и манипулације знају да је за јавност људе важније шта чују него шта виде и да су склони слиједи да вјерују неком измишљеном или стварном ауторуше-

Цјелокупна свјетска јавност у првој половини 2006. године била је узнемирена измишљотина о наводном открићу јединих пирамида на простору Европе. Ова вијест неколико мјесеци била је прави хит у свим свјетским медијима и убрзо је постала најексклузивнија вијест у цјелокупној историји новинарства. Међутим, интересовање за овај проналазак убрзо је опало када су стручњаци археолози изнијели своје ставове. Показало се да је ово наводно откриће пирамида у Централној Босни била највећа измишљотина у свјетској науци до данас. Доносимо неколико текстова и саопштења које су потписали сви официјелни археолози Босне и Херцеговине гдје се аргументовано раскрива ова невјероватна подвала, као и неколико додатних текстова из круга квазинаучника који се баве тзв. алтернативном историјом и космологијом. Ови примјери најбоље приказују да се у случају тзв. босанских пирамида ради само о неком необјашњивом социолошком пројекту са непознатим циљевима.

- Зашто сте потписали петицију којом се тражи заустављање ископавања на Височици код Високог?

Поменуто саопштење за јавност потписао сам заједно са 21 најпознатијим археологом и историчарем са простора Босне и Херцеговине. Учинили смо то у циљу заштите званичних институција од навале квазинаучних и лаицистичких схватања која у последње вријеме пријете да потпуно преовладају домаћим јавним мњењем. Управо овом кампањом измишљања пирамида у Високом пређена је граница толеранције према самозваним научницима, такозваним алтернативним историчарима и неким новим пророцима и месијама који по својој вољи и жељи хоће да прекрајају комплетну историју и напоре укупне свјетске науке. Њихова настојања се граниче са чистим шарлатанством.

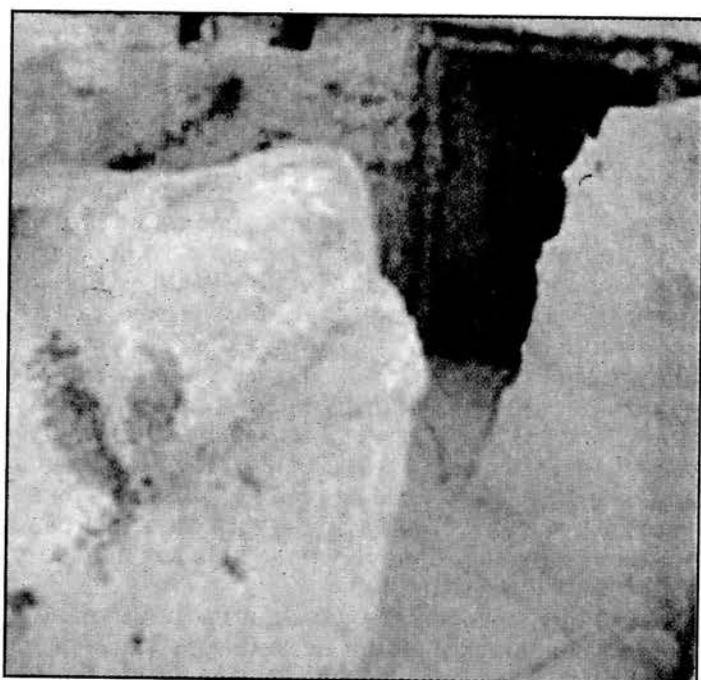
- Зашто сте, ипак, лично отишли у Високо и обишли локалитет тзв. пирамида?

У приватној посјети обишао сам наведени локалитет 29. априла 2006. године. Учинио сам то послје јавног обећања након телевизијске конфротације са поменутиим креаторима

измишљотине о пирамидама, а дијелом из личне радозналости. Желио сам да у циљу културног дијалога успоставим контакте са носиоцима оваквих схватања. Они су заступали тезу да официјелни стручњаци негирају постојање пирамида из личне љубоморе што их они нису пронашли него су их пронашли аматери, па зато и неће да дођу на локалитет, а наводно ако би дошли лично би се увјерили у њихову измишљену причу о пирамидама. Испоштовао сам обећање и доказао да сам њихов позив доживио као став озбиљних људи. То је исто као кад би вам неко озбиљан рекао да у његовој соби сједи Марсовац, а ви не желите да се лично увјерите у то. Осјећам се превареним и изманипулисаним јер ни један официјелни стручњак није хтио да се одазове њиховом позиву.

- Зашто сте на локалитету у Високом одступили од неких ставова из потписане петиције?

Учинио сам то највише из прагматичних разлога, јер су тог дана путем дневног листа Ослобођење биле заказане рушилачке демон-

страције присталица пирамида пред Земаљским музејом БиХ у Сарајеву. Желим да вјерујем да сам својим изјавама умирио разјарене присталице пирамида, па су те демонстрације отказане.

- Шта сте тада тачно изјавили у Високом ?

Аутори измишљотине о пирамидама су очекивали мој најављени долазак и припремили су конференцију за штампу и, таман када се она завршила, обраћали би ми се други новинари тако да сам дао седам или осам одвојених интервјуа и увијек сам другим ријечима морао да елаборирам своје ставове. Наравно да су велики манипулатори из тих изјава издвојили само оно што њима одговара.

Суштина моје прве изјаве односила се на ревидирање става да се овим ископавањима уништава постојећи археолошки локалитет на врху овог брда. Тада сам рекао да то није тачно јер сви видимо да се ископавања обављају око 200 метара сјеверно од средњовјековног утврђења краља Твртка Котроманића. Међутим, прећутано је да је екипа Семира Османагића, ипак, неовлаштено отворила сонду 4x2 метра поред самог западног бедема утврђења и да сам управо ја из избачене земље сакупио десетак фрагмената средњовјековне керамике. Ни једној официјелној археолошкој екипи се не би десило да при истраживању не покупи непокретни археолошки материјал, јер управо преко њега се врши датација локалитета.

Такође, у заштићеној зони овог културног доба наведена екипа је оштетила средњовјековну некрополу, а можда и још понешто што ја за три сата боравка нисам примијетио. Такође, бројни знатитељници и туристи који свакодневно на стотине па и на хиљаде посјећују овај локалитет, пењу се на остатке кула и бедема овог средњовјековног града и додатно га рунирају, бацају смеће, обављају нужду итд. тако да ће за двије-три године ови остаци потпуно нестати. На сличан начин је уништавана и гробна црква Краља Твртка и чувена црква оснивача средњовјековне босанске државе Бана Кулина које се налазе у непосредној близини.

Моја друга изјава се односила на формулацију да у истраживачкој екипи нема стручњака и да се

ископавања изводе нестручно. Рекао сам да у истраживачкој екипи има и геолога и археолога са академским, па и стручњака са научним звањима из неких других дисциплина и да они врше истраживања по више-мање уобичајеној археолошкој методологији. Да су локалитет издијелили на квадрате, да раде шпахтлицом и метлицом, да цртају понеку основу и профил, да котирају налазе, да воде дневник истраживања и слично. Прећутано је да ово ствара само привид озбиљног археолошког истраживања, јер је сам пројекат шарлатански и противи се здравом разуму. Не могу да схватим како људи не запажају да оне ископане и пажљиво очишћене стијене немају никакве везе са нацртаном реконструкцијом потпуно измишљене пирамиде. Изгледа да креатори ове невиђене инсценације и манипулације знају да је за припросте људе важније шта чују него шта виде и да су склони слијепо да вјерују неком измишљеном или стварном ауторитету.

- Како се односите према потцјењивачкој изјави Семира Османагића на телевизији Пинк БиХ 25. маја 2006. године да сте, као магистар археологије, изјавили да не знате шта представљају ископани камени монолити ?

Наравно, овдје се ради о обичним природним каменним блоковима. Иначе, свака нормална особа може већ првим погледом закључити да то није никаква грађевина, јер су неправилне стијене тектонским помјерањима природно формирале неке цјелине које не могу никако чинити никакав зид или пирамиду. Узалуд чланови ове чудне екипе говоре о неким правилним степеницама, угловима, порталима. То је обична лаж. Особа са просјечним средњошколским знањима може видјети да се ту ради о уобичајеним најмлађим геолошким слојевима из периода терцијара и квартара, старости неколико десетина милиона година. Изнад стијена конгломерата налазе се геолошки слојеви лапора и глина што је такође дјело Природе или Бога од прије неколико милиона година, а никако не може бити дјело људских руку. То би значило да су и сва остала брда на Свијету настала као дјело људског моделовања. Невјероватно је, такође, да људи не виде да Височица уопште нема остале три стране замишљене пирамиде. Овдје се једноставно ради о уобичајеним природним љепотама наше земље.

Оно што је за поштовање у овој невјероватној причи јесте управо способност екипе Семира Османагића да реализује овакву манипулацију и да од тога направи велики бизнис.

- Како доживљавате дипломиране археологе и геологе, као и друге стручњаке у екипи који, ипак, тврде да у Високом има пирамида ?

Углавном се радди о људима са веома скромним стручним искуством. Наведене колеге као да су напросто заборавили све што су научили на факултету, а вјероватно због новца игноришу ставове свих официјелних званичних институција и провјерених стручњака као што су проф. др Енвер Имамовић или проф. др Сејфудин Врабац,

др Благоје Говедарица и других.

- Како доживљавате неке стручњаке из иностранства који потврђују наводно постојање пирамида у Високом ?

Све те људе доживљавам или као неинформисане или изманипулисане појединце, или као дио међународне групе хоштаплера и обичних варалица који због своје личне промоције и зараде слушају овај напаћени народ.

- Како доживљавате подршку идеји пирамида од директора Музеја у Високом и од стране неких политичких званичника ?

Мислим да је то изузетно болно сазнање. Колега директор музеја у Високом Сенад Ходовић је по образовању професор марксизма и социологије и вјероватно је овим хтио да скрене пажњу на себе или да у безизлазној економској ситуацији и потпуној биједи подржи развој туризма у Високом. И политичари су због безнадежне економске ситуације упали у исту грешку и одлучили да дају подршку оваквим манипулаторима. Нису свјесни да ће штета од овог бити неупоредиво гора када ова ујдурма прође. Служићемо за поругу и презир у међународној заједници.

Нећемо се тада моћи ослободити епитета најглупљих људи и најзаосталије друштвене заједнице у Европи, па можда и у свијету. Босна ће тада бити помињана не по најстаријој високој цивилизацији пирамида него по вицевицима о глупацима.

- Како се односите према ставовима Семира Османагића да је ова кампања у циљу афирмације Босне у Свијету?

Најобичнија је глупост вјеровати да се лажима може изградити боља међународна позиција. Овдје се сулудо иде још даље иза Ума иза Бога како каже босански књижевник Мак Диздар. Тврди се да је Босна водећа земља свјетске културе. Тврдим да има далеко бољих начина да се искаже наш босански патриотизам. Умјесто да је ова екипа свој капитал и своје неоспорне способности уложила у заштиту постојећих културних добара у БиХ, да је уложила новац у заштиту средњовјековних градова и других локалитета, да је свијету показала позитивне примјере коегзистенције различитих култура и цивилизација БиХ кроз вијекове, то би Свијету нашу државу представило у позитивном свјетлу.

О наводном открићу пирамида

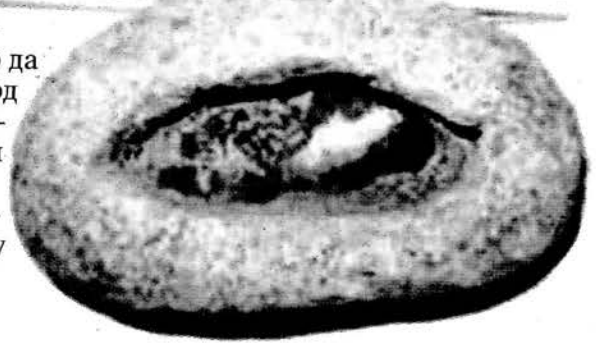
Пирамиде представљају најинтересантније грађевине које је човјек икада направио у својој историји. Цијелих 5000 година, све до изградње Ајфеловог торња у Паризу човјек никада није направио вишу грађевину од Кеопсове пирамиде, из времена од око 3000-те године старе ере. И данас ова пирамида спада међу неколико највећих грађевина у свијету, а по својој кубатури још увијек је непревазиђена. Смисао подизања пирамида и до данас је остао својеврсна тајна, а пирамидологија као једна грана археологије, засебно се бави проучавањем ове врсте археолошких објеката.

У официјелној науци већ дуже вријеме су познате и детаљно су описане практично све пирамиде на свијету, а оне су груписане само на неколико локација гдје су постојали повољни услови за живот и гдје су у прошлости били центри цивилизације. Европски континент у то вријеме није био повољан за живот и на том простору нису се развиле високе праисторијске цивилизације.

Као гром из ведрог неба, и као највеће изненађење, свјетска јавност је прихватила информацију о наводном проналаску првих пирамида у Европи. Вијест је била толико епохална да су је буквално све свјетске агенције објављивале по неколико пута, тако да је ова вијест постала најобјављивијом у цјелокупној историји новинарства. Већ на самом почетку, стручњацима је било чудно да се ово откриће није десило до сада. Без обзира што је ова локација наводне Долине пирамида код Високом смјештена у гудурама Централне Босне, ипак се знало да је то немогуће и да су буквално сви европски простори изузетно добро познати.

Аутор ове невјероватне хипотезе, Семир Османагић, је босански бизнисмен који живи у Америци, а тотално аматерски се бави историјском проблематиком. У свом заносу овај истраживач формирао је цијелу електронску библиотеку од својих десетак књига на тему тзв. алтернативне историје. Када смо се мало дубље упутили у ову проблематику закључили смо да се овим послом бави цијели низ бошњачких аутора од којих су неки и са научним титулама. Њихово сагледавање прошлости најјасније је исказано у елаборацији хипотезе о наводном постојању босанских пирамида.

Само из разлога поштовања јавности због произведене медијске пажње босанско-херцеговачки археолози су се упустили у било какав дијалог са Семиром Османагићем и сљедбеницима његових идеја. Овдје доносимо текст наша три званична саопштења који су подржали сви официјелни стручњаци, а то смо илустровали са неколико примјера супротних схватања како би јавност стекла утисак о чему се овдје заиста ради. Свака даља расправа на ову тему нема никаквог стручног смисла и прелазила би у сферу шарлатанства.

Присвајање хришћанске хералдике

Пише: Небојша
Максимовић

У данима све озбиљнијих напада на Републику Српску, отварају се бројна питања о свему и свачему. Свједоци смо свакодневног урушавања надлежности институција Републике Српске под притиском странака и ФБиХ, који сматрају да ратни циљеви Алије

Изетбеговића још нису остварени. Али, они сами за себе не би били посебан проблем јер, за све што се пренесе са ентитетског на државни ниво, потребна је сагласност српских посланика у Народној скупштини Републике Српске и Представничком дому Парламента БиХ.

"Маси" изгубљених надлежности и знамења одавно су придружени и грб и химна јер, онима из Федерације смета све што је српско, а овима на власти у Републици Српској не пада на памет да бране постојећа рјешења грба и химне већ траже нова (узгред речено, у предизборној кампањи су обећали расписивање референдума ако се притисци на Републику Српску наставе, а гдје ћете већи притисак од одузимања онога што симболизује Србе у РС и што ће их представљати наредних хиљаду година, без обзира каква рјешења ова власт прихвати).

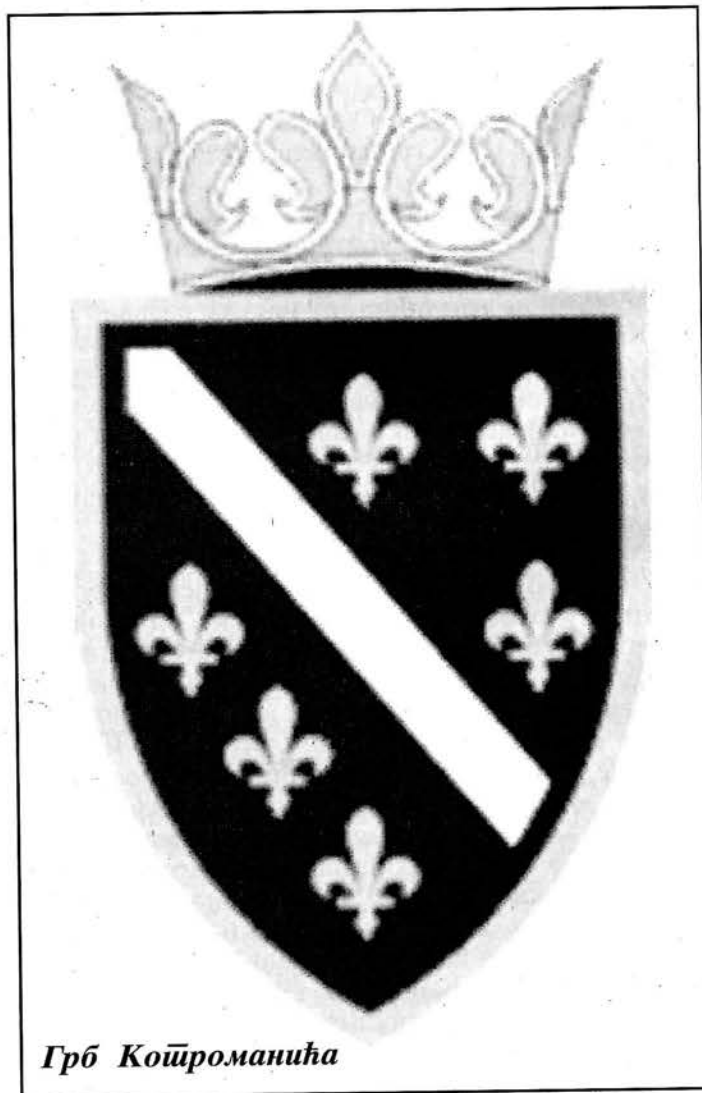
Тиме се потврђују ријечи Арчибалда Рајса, великог српског пријатеља и родољуба, о безвриједности српског политичког кадра и српској Скупштини као Парламенту забушаната. Али, **визненађењима никд краја!** Комисија која ради на изради нацрта амблема Републике Српске понудила је нека рјешења од оних са љиљаном у центру амблема (приједлог муслиманске стране), па до оних са двије круне Немањића и Котроманића.

Врхунац гажења сопственог наслеђа и идентитета била је изјава (НСРС) Игора Радојичића о круни Котроманића са криновима на круни и њеној симболици (кринова круна је у доњем дијелу новог амблема).

На новом амблему Републике Српске налази се и

круна Немањића која би симболизовала Србе, док би се у краљевској круни Котроманића, са љиљанима на врху круне, могли препознати и остали народи (Хрвати и муслимани). Питам се само како, јер су Котроманићи српска династија која је владала средњовјековном српском државом Босном од средине 13. в. до друге оловине 15. вијека.

О српском етничком карактеру средњовјековне босанске државе не би требало трошити много ријечи јер, о томе свједоче сви документи тог доба, од Константина Порфирогенита (10.в), римских папа (12-14. вијек), па и самих босанских владара (Повеље 13. вијека). Ова ступидна изјава Додиковог трабанта још би и могла да се доведе у неку лабаву везу са Хрватима, јер су и стари хрватски центри: Сплит, Трогир и Шибеник били једно

Грб Којроманића

вријеме у саставу краљевине Котроманића, али о било каквој вези босанских муслимана и круне Котроманића не може бити говора јер су они хранили и бранили османску власт која је последњег Котроманића коштала и живота и круне (оне исте која је данас у амблему РС, у којој би требало да се препознају ти исти муслимани). Према томе, представник НСРС се оклизнуо о научну истину и српску историју, мада је и то код њега упитно јер се изјашњава као припадник фиктивне црногорске нације, па му се и историја креће на врменској вертикали од 1945. године до данас.

Што се тиче љиљана (кринова) на круни Котроманића и, уопште, хералдичког симбола који је представљао грб средњовјековне Босне (шест љиља-на на штиту), а који је почетком 90-их преузет од Изетбеговићеве струје као симбол муслиманског народа, опет се запада у контрадикције. Можда у избору љиљана има и историјске симболике (тек толико да их подсећа на хришћанско поријекло) јер је у Средњем вијеку љиљан, у принципу, представљао стилизован крст, а који се у хроникама и љетописима помиње као Богородични цвијет.

Сами љиљани су били грб француске племићке породице Анжу, тако да нису изворно босански симбол. Доласком Анжујаца на мађарски престо Босна, која је признавала власт мађарских краљева, прихватила је љиљане као знак потчињености. На краљевском печату из доба краља Твртка јасно се види двоглави орао и штит са шест љиљана; капител ступа босанског стуба у Бобовцу украшених хералдичким љиљанима. Исте такве љиљане истовремено срећемо и по западноевропским државама и феудима тог времена. У Француској, љиљани улазе у масонију употребу почетком 15. в.

Тај симбол налазимо на бројним цртежима и хроникама Средњег вијека. На краљевској одори Луја XIV (1643-1715) налазе се извезени бројни љиљани, што само показује колико је био омиљен у Француској. Уочи револуције 1789. године краљевска застава Бурбона је била бијела, посута по читавој

Грб Квебека

површини златним љиљанима, са краљевским грбом у средишту.

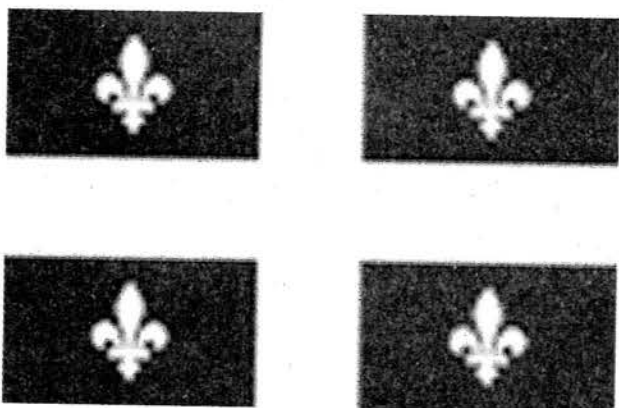
У Босну, љиљани су дошли посебним путем и потпуно су пали у заборав крајем Средњег вијека, пошто су дошли у сјенку новог симбола који је прогутао све самосталне балканске државе и њихове грбове - полумјесеца и звијезде, симбола ислама.

Љиљани се појављују и на грбовима српских династија, Карађорђевића и Обреновића, у дну штита испод двоглавог орла али се позадине њихових грбова разликују. Штит са двоглавим орловима и два љиљана се и данас налазе на застави Републике Србије. Интересантно је и да се на застави канадске федералне јединице Квебека налазе четири бијела љиљана у четири плава поља, подијелена крстом.

Дакле, љиљани не само да не представљају прошлост босанских муслимана (која је, иначе, сва у знаку зелених застава са полумјесецом и звијездом) већ, представљајући европску историјску баштину као хришћанску, директно се супротстављају могућностима да буду присвојени од стране нехришћанских народа.

Такве омашке српски политичари, типа Игора Радојичића, не би смјели себи да дозволе јер се тиме даје државно-правни и политички континуитет онима који га немају. Ако је и од странке црвених демократа - много је!!!

Застава Квебека

Плагијаторски "подвиг" Кобиса

Пише: др Мирјана Влајисављевић

Последњи плагијаторски подвиг Кобиса (каталога Кооперативног онлајн библиографског система и сервиса) Националне и универзитетске библиотеке Босне и Херцеговине да српске националне писце Петра Кочића и Бранка Ђопића подведу под писце који пишу тзв. босанским језиком најрјечитији је доказ да тзв. босанска нација треба да се створи управо на српској култури, књижевности и језику. Другим ријечима, српски народ у Босни и Херцеговини, према геостратезима глобализма као актуелног свјетског поретка, пројектован је да за корист владара свијета и њихових полуконспиративних центара узима своју језичку, културну и духовну баштину у вјештачки креирани национални идентитет тзв. босанске нације чиме се безочно, силама ујене и отимачине, гази прокламовани принцип суверености народа српског гарантован Дејтонским мировним документом.

Као србисткиња, српски филолог, потписник Слова о српском језику као језичком законоправилу српскога народа по коме су - **српска култура, књижевност и језик недјелјиви, по којем се српски језик подудара са штокавским нарјечјем и обухватају сав српски народ без обзира на вјероисповијест, без обзира на то да ли се служи екавском или ијекавском изговорном варијантом, да ли пише ћирилицом или латиницом** - одлучно протестујем против ове последње перфидне идеолошке ујдурме са нескривеном политичком позадином, против на мала врата најављеног културног геноцида који нам се спрема, а чији је циљ расрбљавање Срба православаца, затирање њихове етничке самобитности на просторима Босне и Херцеговине, тиме што ће им се друмскоразбојнички узурпирати камени међаши наше културне баштине, наши не само писци већ и национални трибуне, и узидати у темеље вјештачке босанске нације.

Утолико, постављам отворено питање бошњачким прозелитским демагозима: од кога то научисте технологију злочиначког пројекта

вјештачког креирања босанске националне свијести од Срба православаца, технологију стварања бошњачке памфлетске историографије, коју преименовасте у босанску, као што урадите и са називом језика, који издвојисте из српске штокавнице прво на конфесионалној, па потом на територијалној основи - ако не од хрватских псеудоисторијских митоманских еквилибриста, оних који су у стопедесет година провођеном ватиканском пројекту над Србима успјели да од Срба-католика створе хрватизоване католике и новопечене етничке Хрвате.

Зашто у каталог Кобиса не уписасте прво хрватске писце већ узурпирасте, као "освједочене демократе", чак и оне који су се за живота јасно декларисали као српски писци, попут Меше и Андрића, а декларисали су се као српски управо зато што су имали свијест о томе да се припадност једној књижевности мјери према језику, а не према вјери, јер је то становиште кога се и данас придржавају сви европски народи, изузев, најалост, вас Бошњака.

Зашто хоћете да "побосанчите" само српске писце, ви културидеолози из "већег" ентитета? Побосанчите Крлежу, тог језуитског циника, јер је он највише придонио митоманској историографији по којој су муслимани потекли од богумила-само да не бисте, којим случајем, потекли од Срба.

Зашто вам треба Ђопић, мој земљак из родних Хашана коме су ратни вандала из бошњачког народа срушили родну кућу, цркву и школу у којој је учио слова, митраљирали споменик и унаказили га зеленом бојом, а на његов поздамент пред школом-ставили заклану волуњску главу?

Очигледно, треба вам његово дјело, али не и његово српско самоосјећање, као што вам је требао српски језик али не и његово име. Знате ли шта радите, а радите, одмах да вам кажем, туђи посао, у корист своје штете, а након што сте самопроглашењем босанског језика, у настојању да створите што више диференцијалних црта према српскоме језику, до те мјере кроатизовали и унаказили српски језик да га слободно можемо именовати **сарајевском варијантом хрватскога језика!** На томе језику, поуздано тврдим, није писао ни Кочић, ни Ђопић, Меша ни Андрић, а ни Алија Исаковић, ма колико се упињао!

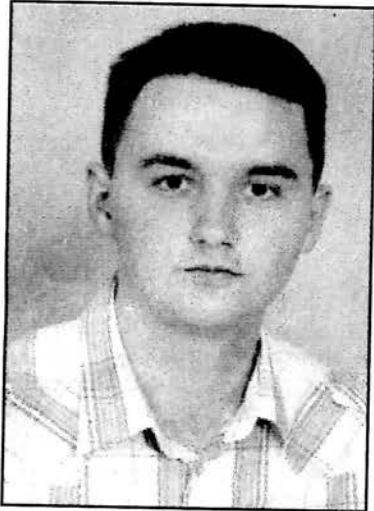
Да закључим: Босански језик и босанска књижевност још су једна вјешта креација ватиканског "поповског генералштаба" предвођеног језуитима, производ су римокатоличке црне духовне легије у њеном прозелитском продирању на српске, а шире, источноевропске просторе, а босанство, попут илирства и југословенства, само прва фаза након које ће, по принципу-чији језик, онога и земља, доћи до припајања босанског језика и босанске књижевности-хрватскоме језику и књижевности. На дјелу је, ваља јасно нагласити, свеобухватни инквизиторски програм кроатизације Бошњака који сами Бошњаци здружено подупиру и проводе, овога пута над Србима.

Зато, упамет се Срби, или што каже српска народна пјесма: **Ој, Србине, чувај своје име!**

Истина о нелегалном, нелегитимном и антисрпском Хашком трибуналу који је једно од оруђа глобалиста западних сила у борби против Србије и српског народа

Оруђе глобалиста западних сила у борби против српског народа

**Пише: Ненад Марковић,
дипл. правник**

Међународни трибунал у Хагу за злочинце у бившој Југославији је нелегално и незаконито формиран одлуком Савјета безбједности, иако овај орган нема то право. Савјет безбједности је делегирао власт коју нема у Хашком трибуналу. То је незаконито, противно свим принципима

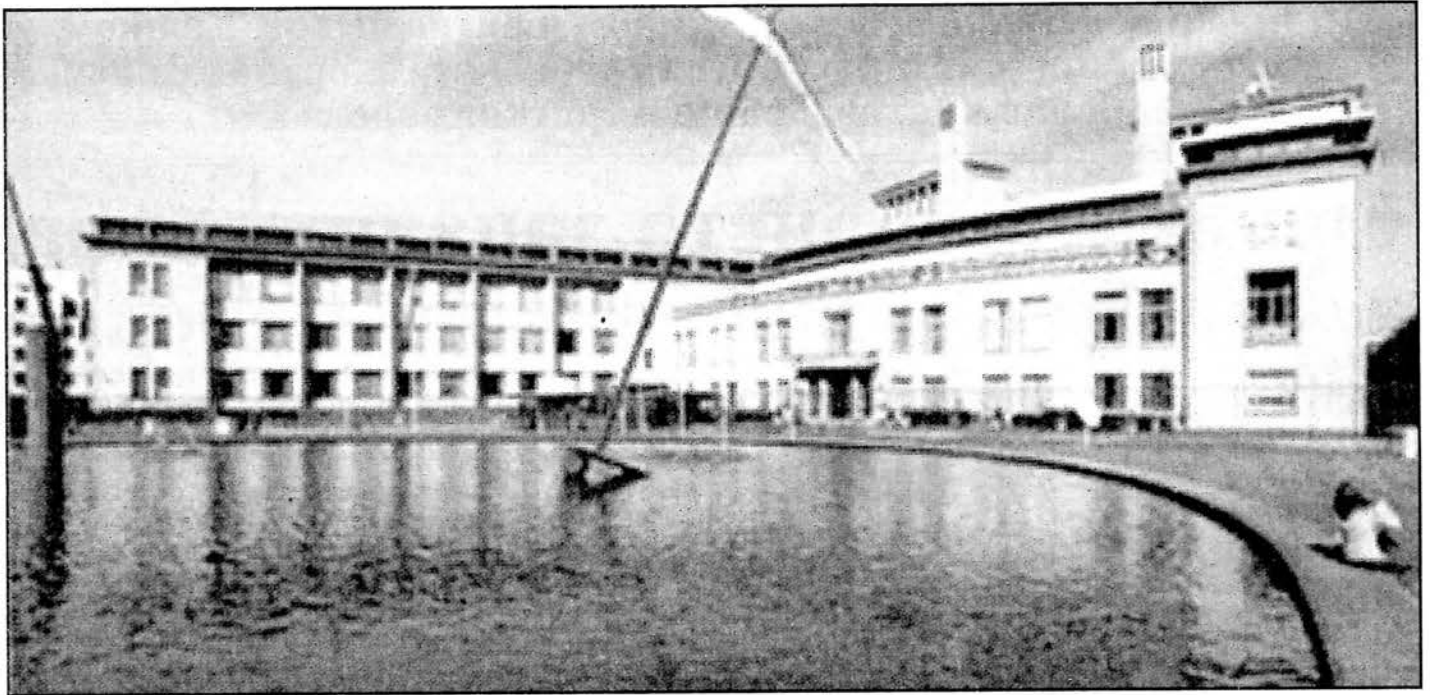
права у цивилизованом свијету. Саме судије Хашког трибунала праве законе које ће примјењивати. Тај Трибунал прихвата гласине као доказ против оптуженог. Гласине су неистине и лажне које пласирају западне силе, силе које желе жртву да претворе у злочинца, невиног у кривца. Трибунал не добија само новац од НАТО-а, него и од појединаца, финансијера који онда режирају рад Трибунала. Шта се, онда, може очекивати од таквог Трибунала? Када би се радило о жени, то би се звала проституција. Тај Трибунал се прости-туише, он је потчињен и зато не треба да чуди ако спроводи криминалну политику.

Притвореницима у Хашком трибуналу се не пружа адекватна медицинска помоћ па притвореници долазе у ситуацију да страхују за своје здравље и свој живот. Примјер за овакву констатацију је Слободан Милошевић, директна жртва непружања медицинске помоћи коју јетражио и коју није добио, што је довело до његове смрти, тако да је Слободан Милошевић убијен од стране Хашког трибунала. Милошевић је за себе тражио само двије ствари. Прво, да виђа своју породицу и друго, право на медицинску његу. Ова два права су му ускратиле индивидуе, бездушни људи какви су у Хашком трибуналу. У том суду сједе убице, једни на мјесту судија, други на мјесту тужиоца, а ништа нису бољи ни они који представљају наводне браниоце. Данас се слободно може рећи да је међународно право умрло у Хагу, ту фарсу од суђења, ту лакрдију до сада свијет није видио. Хашки трибунал је показао да нема никаквог морала и никакве етике, а поготово никакаве људске части. У том суду крше се људска права и слободе оптужених, селективно се подижу оптужнице против припадника само

једног народа, српског. Зато је данас свима јасно да је Хашки трибунал нелегалан, нелегитиман и антисрпски и једно је од оруђа глобалиста којим се покушава успоставити нови свјетски поредак.

Интелектуална, правничка, независна инострана јавност има веома ниско мишљење о кредитету Хашког трибунала. Навешћу пар примјера који потврђују моју констатацију. Професор савремене историје на Ориел колеџу у Оксфорду, Марк Алмонд, указао је на двоструке стандарде Хашког трибунала поводом скандалозне одлуке о ослобађању Фатмира Љимаја и Исака Муслијуа када је навео да ће преовладати утисак да Срби, оптужени за истовјетне злочине неће бити третирани на исти начин и то је по њему суштинска мањкавост Трибунала. Харолд Пинтер сматра да је овај Суд незаконит и, такође, сматра да је то Суд који су инспирисали Американци. По њему је цијелу ствар покренула Мадлен Олбрајт, тако да је увјерен да је тај Суд пристрасан, а нема никакву адекватну правну заснованост ни суштину. Гартон Еш пише у "Гардијану" о двоструким стандардима тзв. Хашког трибунала и његовој недозвољеној ретроактивности која нема упориште ни у међународном, ни у нашем, праву. Еш наводи: "Понашање Хашког трибунала је било далеко од савршенства... Чудно је што је Рамушу Харадинају, бившем вођи ОВК, дозвољено да изађе из притвора уз кауцију и да учествује у јавном животу на Косову, док се против њега води поступак за ратне злочине. То оставља утисак да Хашки трибунал примјењује двоструке аршине". Петер Хандке, највећи живи писац њемачког говорног подручја, сматра да су почетак Хашког трибунала, разлог његовог формирања и поријекло лажни, остају лажни, а тако ће бити и убудуће. Додаћу овоме да у Русији постоји читав низ захтјева за укидање Хашког трибунала. Зато је срамота што су највећи браниоци ове накарadne институ-

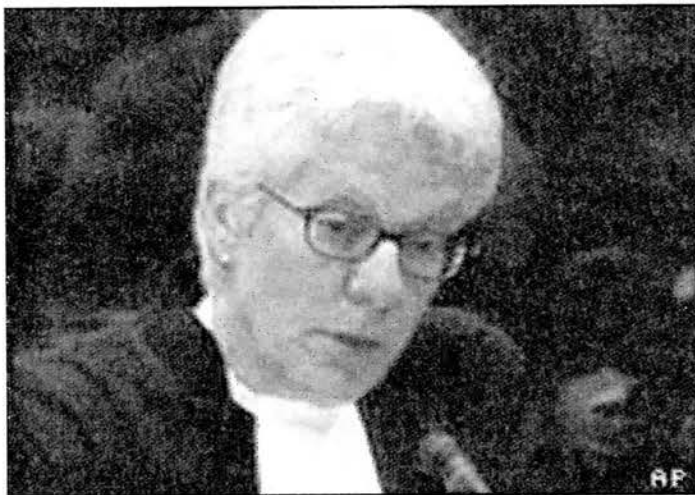

ције ДОС власти. Једна од најскандалознијих одлука, можда и најскандалознија одлука, Хашког трибунала је пресуда изречена Насеру Орићу, доказаном ратном злочинцу. За четири године рата Орић је са својим војницима побио скоро 3500 Срба у Подрињу. За такав незапамћен злочин Орић је 30. јуна 2006. године осуђен на двије године затвора и пуштен је на слободу пошто је у притвору већ био провео преко три године.

Навршиле су се пуне четири године од одласка проф. др Војислава Шешеља у Хаг. Отишао је у Хаг не да брани себе, већ да заштити српски народ и српску државу од лажних оптужби, фалсификата, манипулација оних људи и земаља, прије свега на западу, који су директно произвели рат на простору бивше Југославије и оних који су одговорни за хиљаде жртава и разарање земље. Више од четири године не почиње суђење проф. др Војиславу Шешељу, четири године лежи у притворској јединици човек за кога Хашки трибунал каже да никога није убио али да је крив јер је, по њима, погрешно мислио, држао запаљиве политичке говоре. Зато су конституисали ново кривично дјело "говор мржње" који је политичка, а не правна категорија, како би се кажњавали сви њима непокорни и непослушни људи и државе, желећи да идеју послушности и потчињености

наметну као модел понашања у XXI вијеку и тиме покушају да успоставе нови свјетски поредак. Али, Хашки трибунал је на свом злогном путу наишао на др Војислава Шешеља који је постао примјер непоколебљивости, части, поштења, достојанства и који је отишао у Хаг да побиједи. У том антисрпском трибуналу остварио је многе побједе од које је највеличанственија када му је Хашки трибунал, послџе двадесетосам дана штрајка глађу, испунио све захтјеве, побједе у којој је ризиковао и живот за право и правду. Тиме је др Војислав Шешељ исписао нову страницу свјетске историје, свјетлију и часнију. Такви као др Војислав Шешељ рађају се у једној нацији само једном у сто година. Ако се уопште роде? Тако је постао херој и симбол српског народа. Остаће, такође, упамћена његова побједа као свједока одбране Слободана Милошевића, којом је разбио ту лажну оптужницу. Нас српске радикале, који смо пратили пажљиво сваки минут тог суђења, подсетио је на нашу радикалску заклетву од које никада нећемо одустати - "Велика Србија" реченицом: "Да, господине Најс, ја се залажем за Велику Србију и увијек ћу се за њу залагати. Ја се ње нећу одрећи, па макар и завршио свој живот у Хагу".

Мислим да је данас потребно покренути два процеса. Први процес, процес тзв. међународне правде, у коме ће узети учешће многи угледни правници и интелектуалци, гдје би се осудила "међународна правда" коју видимо на дјелу, каква постоји у Хашком трибуналу и на неким другим мјестима гдје се покушава разорити српски народ и српска држава (покушај укидања Републике Српске и отимање Косова и Метохије итд). Тај процес би требало одржати у Београду гдје би добили велику подршку цјелокупног српског народа и показали, као много пута до сада, да је Српска радикална странка најпатриотскија, најоданија, највећа странка српског народа и највећа странка на Балкану. И, други наш крајњи циљ, помогнут нашом братском Русијом, требало би да буде укидање тог накардног, нелегалног, нелегитимног и антисрпског Хашког трибунала.

Нису залуд светски моћници нашли паре да подигну у Републици монументални гранични прелаз, и поред тога што је у тој Републици сваки трећи грађанин незапослен.

Ми још увијек наивни вјерујемо у "меке" границе, а свјетски моћници у нешто друго.

Пише: Градимир Лејо

Учили су нас домаћи и страни учитељи подједнако, деведесетих прошлог вијека о томе како су, или ће бити, у Европи "меке" границе. У последњих двије и по године безброј пута пређох једну од таквих граница према Републици Српској. У почетку су на тој граници били некакви војници у црном. Не загледах какве ознаке носе, да ли "У", "SS" или шта слично. У последњих годину дана и кусур нема их више. Сада су "наши". Да ли наши? Јер се на граници, са обје стране, зна провести у некаквој колони и по пола часа. Нису залуд светски моћници нашли паре да подигну у Републици монументални гранични прелаз, и поред тога што је у тој Републици сваки трећи грађанин незапослен. Они знају шта су "меке" границе, па су такву подигли и за ратнички увијек спремно Црну Гору.

Знају они добро које су све границе у нашим главама, знају да су Срби и у Бившој, и оној прије ње, били одлични жандари и жбири. Знају да има подоста Срба који не знају ни које им је писмо, ни језик, ни црква. Знају да им је у Републици Српској свеједно, барем неким, хоће ли рећи "Швицарска", "праона", или "чекаона", а да се онима другима не може догодити да кажу "Швајцарска", "праоница", "чекаоница" и тако редом. За писмо да и не говоримо. Залуд неки не мрзе отровно ћирилицу. Они боље знају чије је то остало писмо. Да је тако подсјетио сам се догађаја из наше шире породице.

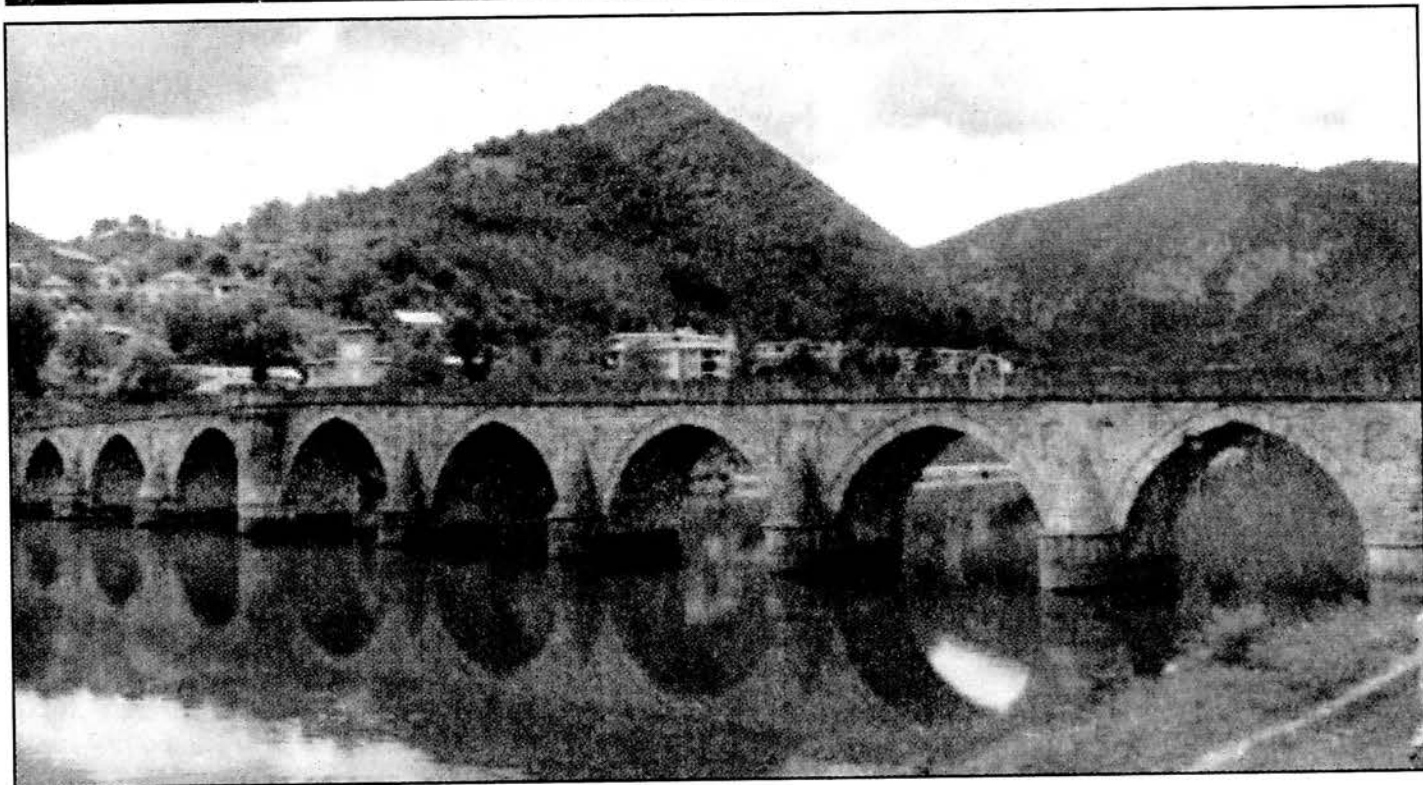
Загреб : на колодвору теретни воз "ухићених Срба", иде за Њемачку, гдје паори и мајстори, робови српски треба да замијене родољубиве Нијемце на фронтима по Русији, Србији, Босни... Младић, голобради из Херцеговине моли једног случајног пургера да му купи карту да се јави својима. Племенити пургер доноси карту, а младић исписује квргавом ћирилицом поруку : Одводе нас у заробљеништво!

Племенити пургер цијена карту и доноси нову : "Пиши латиницом!", каже. Голобради не зна. Још није био доживио братство и јединство. Пургер исписује карту, умјесто њега, латиницом. И, ето, размислите сада колико су у праву они који више не знају ћирилицу. Одбацили је. Друга прича из Босне. Млади студент

хоће да учи арапски, али се колеба и коментарише: Мој дједа је научио од сусједа дијелове Курана напамет. Није му помогло, сусјед га је послао у логор. Ипак, ми смо свијет који брзо учи и који још космополитски спава на лаворикама братства и јединства. Мирис је опојан и ствара зависност. Но, нећу даље о овим стварима, јер сви су унитаризми и шовинизми дозвољени, ако се уопште оно горе тако може разумјети, сем оног који долази из Србије.

Возимо се за Београд. Трешти ламентна и тужбаличка пјесма каквог Црногорца-Србина због раздвајања од Србије. Скоро све до Београда, а онда нека дама губи живце и протестује : "Утишајте то! Доста је тог терора!" Кондуктер протестује против употребе ријечи "терор", али је центлмен и гаси радио. Гранични прелаз. Не вриједи, опет се традиционално дуго чека. Са србијанске стране, умјесто прелаза, некаква смрдљива страћара и лијењи службеници. Ми још увијек наивни вјерујемо у "меке" границе, а свјетски оћници у нешто друго. Починје дијалог. Кондуктер повео унука да види Београд али, гле јада, на граници која тако раздјелнички дијели народ истог језика, поријекла, вјере, историје, унук не може даље, нема пасош. Када се врли администратор, није странац, а можда и јесте, удаљио, дијете рече гласно : "Ова будала!" Не, синко, не, он није будала, тај администратор је чедо наше културе, наше стварности, визионар будуће Европе с "меким" границама. А границе су у нашим главама.

Злочини над Србима Горњег Подриња

Спречити да зелена Дрина поново буде гробница било коме

Пише: Лука Драгичевић

Творци новог светског поретка и њихови про-тагонисти одговорни су за све ратове у савре-меном свету исто као што је Хитлер одговоран за покушај стварања новог светског поретка четрде-сетих година прошлог века.

Они су, без сваке сумње, узрочници, носиоци идеје и инспиратори ретроградних унутрашњих снага које су, заједно са њима, разбиле Југославију у којој су били комотни. И све зарад ширења НАТО пакта према истоку и Русији, и владања овим делом Европе, од стране САД као сво-јеврсног полицајца.

Амерички институт за проучавање Балкана знао је на које снаге у свом злочиначком подух-вату може да рачуна и да су то исте оне снаге на које се ослањао и Хитлер. Уосталом, као што је знао који народ ће се томе успротивити.

Зато су том-српском народу унапред прилепили етикету лоших, злочестих и геноцидних момака. Али, када је период пропаганде лажи почео губити кредибилитет, светско јавно мнијење се почело освешћивати. Да би себе господари рата заштитили основали су Хашки трибунал који, гле чуда, не суди за укупан злочин, већ углавном про-цесуира оне које су они унапред окарактерисали "лошим момцима".

Запитајмо се зашто Хашки трибунал није себи дао надлежност да суди за злочин против мира,

који је први и натежи злочин против човечанства. А управо је злочин против мира у свету и у Југославији прави узрочник свих наредних који су сваком рату иманентни.

Творци новог светског поретка су очигледно починили злочин против мира на простору претходне Југославије, а у остварењу те идеје нашли су протагонисте и реализаторе на истом терену и међу припадницима истих народа који су следили Хитлерове идеје, обећавајући им беглуг, пашалуке, НД Хазије, хареме, рају и све слично што је њиховој несрећној и похлепној души доносило мир, а срамоту и неспокој њиховим нар-одима.

Један од тих несрећника видео је и своју шансу да реализује своје сулуде идеје из Исламске декларације - стварање муслиманске цамахирије на тлу Босне и Херцеговине.

Његове идеје, као ретко где, нашле су плодно тло у Горњем Подрињу, код његових заслепљених следбеника Мурата и Авдије Шабановића, Хаџа Ефендића, Бакире Хасечић, Ријада Рашчића, Ибра Меркеза и многих других перјаница "Зелених беретки", који су почели да заводе зулум, насиље и страшни терор над српским становништвом.

Убиства су почела већ у јануару 1992. године. Она нису била обична, већ монструозна, срачуната на стварање осећаја беспомоћности жртва, јер се за та убиства није судило, а није било ни осуде од стране тзв. међународног

демократског света, нити медија који су већ раније били упрегнути у остварење идеје светског жандара. Вишеградског домаћина Ратка Баранца, у његовој кући као његов гост на Крсној слави Светог Стефана 9. јануара 1992. године, злочиначки убија комшија муслиман.

А знано је да Срби на своје Крсне славе позивају најближу родбину и најбоље пријатеље. Након овог злочина било је јасно шта се тек може очекивати од осталих његових сународника, поготово од мржњом задојених и цихадом опчињених следбеника Алије Изетбеговића и потомака усташке Ханџар дивизије, којих је у Горњем Подрињу било на буљуке.

Да би злочине Алијиних белих муџахедина приказали као дела неурачунљивих појединаца они су им, по инструкцијама западних ментора, обезбедили лекарска уверења о неурачунљивости, а да би што спремније и муњевитије отпочели покољ над Србима Горњег Подриња, масовно су и организовано своје бојовнике слали на обуку код хрватских екстремиста, већ 1990. и 1991. године. Ту је занат испекао и Сејдић и Бехто и други.

Пре званичног отпочињања рата и признања тзв. независне и целовите БиХ, у Горњем Подрињу су већ биле спремне и обучене, наоружане и опремљене јединице "Зелених беретки", а неки борбени положаји су били фортификацијски уређен и избетонирани крајом бетона намењеног изградњи Хидроелектране "Вишеград". Дакле, озбиљне припреме су отпочеле још 1989. и 1990. године, а након формирања СДА, те активности за рат су добиле на ширини и интензитету.

Тако спремни и сигурни у своје заштитнике они терористички премлаћују, застрашују, пале и убијају, па чак и свог сународника, извесног Танковића, како би спречили евентуалне реакције на њихове паклене планове од својих сународника.

Не уважавају ни савет општепризнате људске и умне величине Мује Шете, старине који их очински упозорава и опомиње да се са Србима не играју ратних игара, јер ће проћи као Авдо Кујунџић, Алија Твртковић, Аљо Чампић и многе друге усташе и србомрски.

Они, међутим, острашћени мржњом и осокољени огромном премоћи и доминацијом у власти, а инспирисани од спољних екстремиста, извршавају најсрамнији злочин над спомеником славног књижевника и нобеловца Иве Андрића у Вишеграду.

Његовим рушењем и "убиством" Алијини исламисти су били, вероватно први у свету, извршиоци злочиначког чина над нашом истином, културом и чојством.

Ти злочинци су били путоказ Галибанима, Бин Ладену и сличнима. Омамљени мржњом они су

поред нобеловца "убили" и чувени мост, као симбол повезивања народа и људи. "Убили су" и Мехмед пашу Соколовића (негдашњег Рада Соколовића), нашег човека који је саградио чувену ћуприју на Дрини, стваралачку инспирацију нобеловцу Иви Андрићу и многим другим великанима наше светске културе и уметности.

Они су тиме објавили рат европској култури, а да их медији те исте Европе и света нису ни покушали осудити или, макар, прозвати. Та срамна улога светских медија, како ће време касније показати, била је највећа љага на основни постулат и задатак свих медија. На свест успаваних Срба и свих нормалних људи, који нису веровали да ће бити рата, ово "убиство" нобеловца им је указало на шта су све спремне Алијине хорде, те да не смеју чекати њихову милост или заштиту од комшија муслимана. Највећи број Срба се осветио и схватио да се мора избећи понављање 1941. и 1942. године, уздајући се у себе и своје могућности.

Нажалост, многи и данас не схватају чињеницу ко је био истински инструмент и подстрекач наше заједничке несреће. Муслиманско руководство и данас крије од свог народа за чији интерес је жртвован и ко му је такву несрећу, од њихових вођа, подарио.

Чињенице су неумољиве и ове дистанце јасно видљиве. Треба им само погледати у очи и бити искрен и храбар па признати истину, пре свега, ради историје и исправљања грешака. А истина је да су творци новог светског поретка, преко НАТО-а, започели нови светски рат којим управљају и изводе га етапно и регионално, зарад својих, а не наших интереса.

Сасвим је јасно да су у Горњем Подрињу

протекли грађански рат започели исламски екстремисти, јастребови СДА и њен идеолог Алија Изетбеговић који је лукаво, али незрео, хтео да створи исламску државу на тлу Југославије, коју је потајно развијао још од 1943. године, као припадник Ханџар дивизије.

Он није схватио да у НАТО, ипак, није доделио такву могућност. Била је то илузија којом су га опчинили, како би био што олузији слуга док они не заврше своје намене. Тиме је унесрећено највише свој, а потом и друге народе у БиХ, посебно Србе.

Тако су исламски екстремисти и злочинци већ 1992. године успели да почине стравичне злочине над Србима Горњег Подриња, од чега највише у Горажду, који је, након Сарајева, био највећи град-логор за Србе у протеклом рату. Ништа мањи злочини над Србима нису били у селима око Фоче и Вишеграда. И, по правилу, највеће злочине су извршили на велике православне празнике Петровдан, Видовдан, Илиндан, Никољдан, Јовањдан...

На њихову срамоту, а у име Алаха и цихада, самозвани "љилијани" показали су бестијалност, безумље, мржњу и кукавичлук. У месту Кукавице, код Рогатице, су 27. августа 1992. године из заседе масакрирали

колону цивилног српског становништва које је протерано из Горажда, убивши х 25. На подручју општине Горажде само једно село, Шашићи, није савишено и затрто са земљом. По систему "Спржене земље" тако су потпуно уништена српска села: Завршје, Подхрањен, Крива Драга, Храњен, Буквица, Гламоч, Вучетићи, Трешњица, Брезје, Јабука, Доња и Горња Сопотница, Борак Брдо, Боговићи, Подкозара, Сплавиште, Колијевке, Бучје. Затим, на подручју општине Фоча: Третиша, Јелашци, Земљице, Ђаћице, Копито, Паљеване, српска села око Жепе и скоро сва српска села око Сребренице. Нарочито Ратковићи, Залазје, Факовићи, Склани и многа друга.

Скоро сва своја злочиначка недела постигли су 1992. године, јер су спремно ушли у рат, док су се Срби Горњег Подриња још бавили почетном организацијом своје ВРС. Војска Републике Српске је спречила даљи и потпуни погром Срба на овом и другим деловима Републике Српске. Али, за то је плаћена цена животима око 5.000 српских војника. То није успело у потпуности иако се Срби нису спремали за рат, а премоћ муслимана је била вишеструка. Тзв. Армија БиХ је убила више стотина српских цивила у Горњем Подрињу.

Права и једина истина о протеклом грађанском рату у БиХ полако, али сигурно, руши све лажне пропагандне "истине" које су толико излизане и проказане д аим више ни њихови ментори не верују. Тако, лагано права истина избија на видело. Муслимани коначно морају схватити да им је Алија Изетбеговић обезбедио улогу издајника своје државе, непријатеља својих суседа и великих жртава за интерес НАТО-а и твораца новог светског поретка. То је њихова недвосмислена историјска грешка, чак и пред Алахом.

Ове, 2007. године, на страништу у Поточарима, пред милионским аудиторијумом ТВ гледалаца Харис Силајџић и Реис Мустафа ефендија Церић су саопштили свету да је за њих освета легитимна. Они мисле да је то право резервисано само за њих, што је само по себи својерсно и додатно упогорење за Србе.

Србима остаје да се надају, али не и да слепо верују, јер на то немају право због историјског искуства.

Има наде да ће муслимански интелектуалци поразмислити о мудрим речима старог

Вишеграђанина Мује Шете или бар о накнадној памети Мухамеда Туње Филиповића.

Само горко кајање и искрено признање сопствених грехова, као и прихватање праве истине може свима у Горњем Подрињу и шире, дати наду у бољу и срећнију будућност свих. Време је да се ноторне лажи оставе по страни. За почетак би требало да дође до јавног покајања и осуде својих сународника који су "убили" на зверски начин споменик славном нобеловцу у Вишеграду.

Потребно је да сви, а пре свега истински интелектуалци и новинари, дају свој удео у спречавању да зелена Дрина поново буде ледена гробница било коме.

Хвала славном нобеловцу што нам је поново отворио очи. Нека му је од Бога милост, а од људи слава.

Хвала српским борцима што су спасили српски народ Подриња од потпуног уништења, а свим жртвама лака црна земља.

Четири године рата су оставиле озбиљне демографске посљедице

Пише: др Стево Пашалић

Кретање броја становника Републике Српске веома је незахвално за научне анализе, јер на овом простору од 1991. године није спроведен ниједан попис становништва. Такође, до сада, објављени резултати последњег пописа становништва бивше СР Босне и Херцеговине из 1991. године су некомплетни, па се морамо служити процјенама.

Према подацима за 1991. годину Република Српска је у оквиру садашњих граница имала 463.954 домаћинства и 1.623.842 становника, што је око 37% укупног становништва тадашње СР БиХ. Према процјенама Републичког завода за статистику у Републици Српској 2004. године било је 1.471.529 становника или просјечно 59,1 ст/км² (ове процјене Републичког завода за статистику Републике Српске и Агенције за статистику БиХ

су веома често негиране у стручно-научним анализама и разним истраживањима наших и иностраних научника по којима у Републици Српској тренутно има око 1,2 милиона, а у БиХ око 3,4 милиона становника).

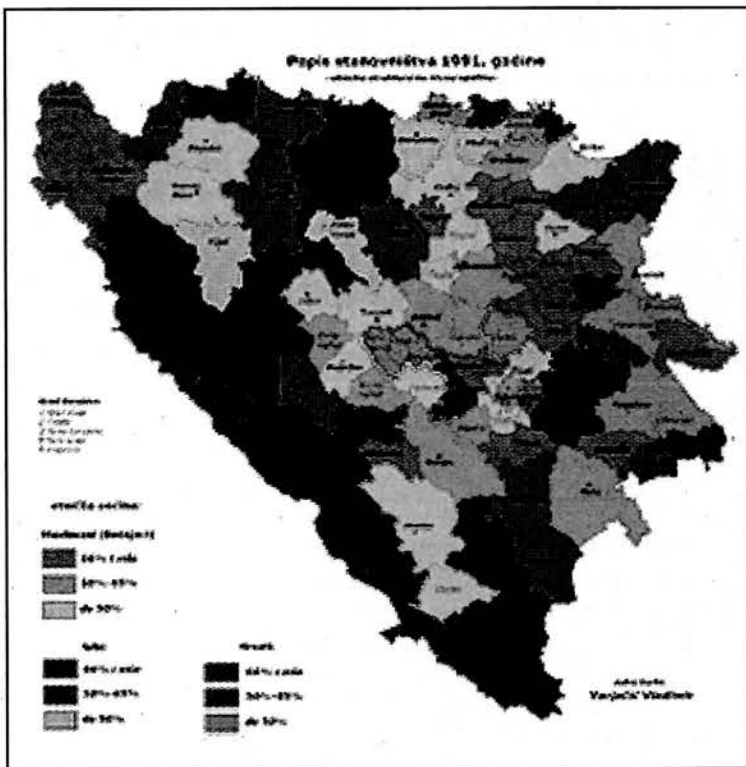
Четири године рата оставиле су озбиљне друштвено-економске, а посебно демографске, посљедице које ће се манифестовати и у наредним деценијама демографског развоја Републике Српске. Будући да није било пописа становништва можемо, само приближно, процијенити обим демографских промјена које су се десиле на овом простору у вријеме рата (1992-1995. године). У том периоду у Републику Српску се доселио велики број избјеглог и расељеног становништва из Федерације БиХ и Хрватске, а истовремено се одселио значајан број становништва у Федерацију БиХ, Хрватску, Србију и Црну Гору и друге земље у свијету.

Према процјенама у периоду 1996-2004. године Република Српска је имала знатно мањи број становника у односу на 1991. годину, што је посљедица интензивног расељавања

становништва, процеса избјеглиштва, емиграције у иностранство, ратног морталитета и смањења стопе природног прираштаја.

Након рата 1996. године Републички завод за статистику Републике Српске објавио је прве процјене броја становника, које се заснивају на посљедњем попису становништва, попису избјеглих и расељених домаћинстава у Републици Српској из 1996. године и анализе виталне статистике. Према овим процјенама на простору Републике Српске 1996. године било је 1.391.593 становника (55,5 ст/км²) и 410.173 домаћинства, са просјечно 3,4 члана по једном домаћинству. Процјене за 2000. годину указују да је на истом простору било 1.469.182 становника или просјечно 58,6 ст/км². До корекције броја становника и промјене густине насељености 2000. године дошло је након проглашења Дистрикта Брчко.

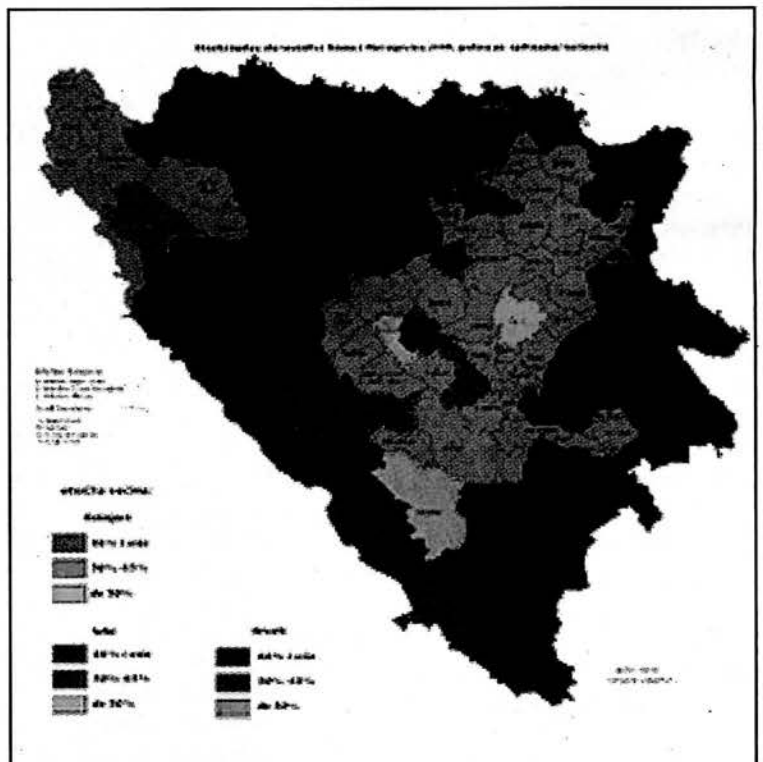
нажалост немамо поуздане статистичке параметре (недостају регистри становништва). Може се констатовати да је простор бивше СР БиХ и прије 1992. године имао изразито негативан миграциони салдо, а да је последњи рат и његове последице само интензивирао процес емиграције становништва са овог простора. Неке анализе указују да у Српској има општина у којима је регистрован позитиван миграциони салдо, што је последица интензивнијег процеса повратка избјеглог и расељеног становништва након потписивања Дејтонског споразума. Међутим, анализа старосне структуре повратника указује да у будућности процес повратка неће значајније утицати на повећање демографског потенцијала простора Републике Српске.

Територијални размјештај и густина насељености становништва

Промјене у редистрибуцији становништва Републике Српске рефлектују се у промјенама у густини насељености, која представља један од значајнијих квалитативно-квантитативних индикатора просторно-демографских односа. Према процјени за 2004. годину Српска је имала у просјеку 59,1 ст/км², што је сврстава у густо насељене просторе (према критеријуму који означава да густо насељени простори имају 51-100 ст/км²). Међутим, просјечна густина насељености овог простора не даје ни приближно стварну слику на терену гдје су евидентне разлике. Неки дијелови, поготово градске средине и већа насеља, у котлинама и ријечним долинама, имају далеко већу просјечну насељеност од брдско-планинских и пограничних међуентитетских простора (према Федерацији БиХ). Мала густина насељености

Међузависност утицаја демографских и просторних фактора резултирали су успостављањем специфичних просторно-демографских односа који по својим карактеристикама Републици Српској дају обиљежје изразито хетерогеног простора. Скоро двије трећине, или 63,3% становништва Републике Српске концентрисано је у западном дијелу, од Дистрикта Брчко до Новог Града и Рибника, док остало становништво припада источном дијелу, јужно од Раче на Сави до Требиња и југа источне Херцеговине. Хетерогеност просторно-демографског карактера посебно је примјетна између урбаних и руралних насеља. Урбалне средине (насеља) углавном остварују демографски раст захваљујући механичком приливу становништва и повољнијој старосној структури, па преузимају водећу улогу у репродукцији становништва. Насупрот томе у руралним срединама у највећем броју случајева долази до слабијег демографског раста, који је углавном условљен емиграцијом и поремећајима биолошког карактера.

Процјене Републичког завода за статистику указују да је у периоду 1996-2004. године на простору Републике Српске остварен апсолутни пораст од 79.936 становника, односно да се сваке године по линеарном расту број становника повећавао у просјеку за 8.881 становника. Ове процјене су веома компромитирајуће јер се заснивају на анализи виталне статистике природних компоненти кретања становништва (подаци матичних служби о броју рођених и умрлих), које указују да је у последње три године у Републици Српској знатно већи број умрлих него рођених. Такође, треба истаћи да укупно кретање становништва, поред природних компоненти кретања, зависи и од миграционих карактеристика за које

карактеристична је за највећи број руралних средина.

Међу значајније ефекте редистрибуције становништва на простору Републике Српске спада и унутар регионална диференцијација, јер је процес редистрибуције становништва резултирао повећањем густине насељености неких општинских простора. Према усвојеним критеријумима и оствареном степену концентрације становништва, на простору Српске издвајамо четири зоне:

1. зона ријетке насељености (до 10 ст/км²)
2. зона средње насељености (од 11 до 50 ст/км²)
3. зона густе насељености (од 51 до 100 ст/км²)
4. зона пренасељености (више од 100 ст/км²)

Према процјенама за 2004. годину зона ријетке насељености обухватала је око 9,7% простора Републике Српске. Ова зона просторно је дисконтинуирана и формирају је општине у брдско-планинским подручјима истока и југозапада Српске. Овај простор (зона ријетке насељености) одувijek је давао становништво економски развијеним срединама. Зона средње насељености просторно је највећа и обухвата 42,5% територије Републике Српске. Зони густе насељености припада скоро трећина (29,0%) овог простора и она се углавном одликује просторним дисконтинуитетом (гравитациона подручја већих урбаних центара). Истовремено, зона пренасељености, са удјелом 16,1%, карактеристична је за највеће урбане центре овог простора.

Динамика кретања броја становника је различита у појединим регионалним цјелинама, општинама и насељима Републике Српске. Равничарско-брежуљкасти простори сјеверног дијела имају знатно повећање, док крашки простори источне Херцеговине и југозападни дијелови Бањалучке регије и планински простори на истоку Српске имају мањи пораст или смањење броја становника.

Анализа регионалног размјештаја становништва Српске указује на демографску хетерогеност. На основу неких демографско-економских и нодално-функционалних параметара Републику Српску условно дијелимо на осам региона (Приједор, Бања Лука, Добој, Бијељина, Зворник, Источно Сарајево, Фоча и Требиње).

Изразита је концентрација становништва у бањалучком региону, који је просторно највећи и у коме је према процјенама 2004. године живјело 33,5% становништва Републике Српске. На другом мјесту је добојски регион са 17,8%, а на трећем приједорски регион са 12%. Више од 10% удјела у укупном становништву има и бијељински регион са 10,4%, који је са 105 ст/км² најгушће насељен простор Српске. Најмањи број становника, најмањи удио (4,6%) има фочански регион, док је најмања густина насељености од 21,2 ст/км² на простору требињског региона.

Према процјени за 2004. годину највећу густину насељености имају општине: Касиндо, Лукавица, Бања Лука, Бијељина, Зворник, Шамац, Добој, Приједор и Лакташи, док су најмање у просјеку насељене пограничне општине према Федерацији

БиХ и то: Источни Дрвар 0,8 ст/км², Петровац 1,3 ст/км², Калиновик 7,6 ст/км², Источни Мостар 8,9 ст/км², Купрес 10,5 ст/км² и Берковићи 10,9 ст/км². Исте процјене указују да више од трећине општина, или 35,5%, имало је од 10-25.000 становника, 27,4% испод 5.000, 17,7% од 25-50.000, док је 11,3 општина имало 5-10.000 становника. Најмање, или 8,1%, општина Републике Српске има преко 50.000 становника.

Промјене степена концентрације становништва на нивоу општина указују да је процес поларизације на зоне концентрације и зоне емиграције и депопулације све израженији. Зоне демографског раста везане су за гравитационе сфере већих урбаних центара, а највећу демографску експанзију има Град Бања Лука, захваљујући водећим административним, развојним и услужним функцијама. Зоне сличних демографских карактеристика формирају се око већих урбаних и развојних центара Републике Српске, као што су: Приједор, Добој, Бијељина, Источно Сарајево и Требиње.

У 1996. години рођено је 12.263 становника што је више у односу на 2004. годину за 346 лица. Подаци за 2000. годину показују да је укупан број рођених већи од остала два посматрана периода. Смањивање укупног броја рођених након 2000. године је резултат, прије свега, биовиталитетних, биодинамичких и миграционих процеса. Ти процеси израженији су у регионима Приједор, Фоча, Источно Сарајево и Зворник. Повољније резултате у рађању становништва имају бањалучки и требињски региони, иако је и у њима присутан све негативнији тренд рађања од 2000 године.

Дакле, има пуно елемената и фактора важних за стимулисање наталитета. Посебну пажњу треба посветити економском развоју, нарочито руралних подручја.

Амерички план је био да босанске муслимане придобије за себе

САД су жељеле распад суверене СФРЈ. Препрека су били Срби

Пише: Славен
Дивчић

Сви знамо да је овај свијет пун неправде, али неправда која је учињена српском народу у 20. вијеку и која се чини до дана данашњег је незабиљежена у свјетској историји. Сви знамо да су Срби највеће жртве распада Југославије и ратова који су српском народу наметнути. Срби су протјерани са

територије Хрватске, из бивше Републике Српске Крајине, великих дијелова БиХ и са Косова и Метохије.

Истовремено се Срби оптужују и осуђују као кривци за ратове 90-тих година у бившој Југославији. Називају нас агресорима, злочиначким народом и сл. Срби су већ избачени из Устава као конститутиван народ у Хрватској, а исто се покушава у БиХ и Црној Гори. Све то се чини уз велику подршку САД-а и њених европских, полтронских, савезника.

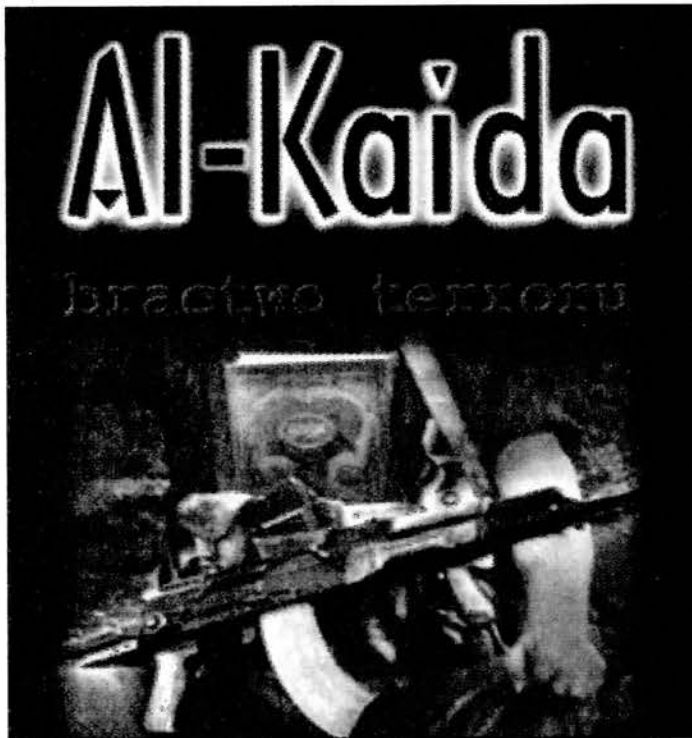
Притисак са запада је континуиран и усмјерен против српских интереса у свим државама настал-

им на територији бивше Југославије. У том циљу основан је и Хашки трибунал, одлуком Савјета безбједности, наравно на приједлог САД-а и Велике Британије. Узгред буди речено, Савјет безбједности нема надлежност за формирање међународних судских органа и да је том приликом прекршена Повеља Уједињених Нација. А, шта рећи о Хашком трибуналу?!

Судски поступци који се воде против Срба подсећају на средњовјековни, инквизиторски поступак. Суди се цјелокупном политичком, војном и полицијском руководству СР Југославије, Србије, Републике Српске и Републике Српске Крајине. Прекраја се не само ближа историја него и даља, како би хашки зликовци пресудили и за неке старе измишљене злочине, како би доказали да су Срби и у прошлости чинили злочине, како би доказали да су Срби и у прошлости чинили злочине и започињали ратове. Основна сврха постојања антисрпског Хашког трибунала, нелегалне и нелегитимне институције, је да се Срби прикажу одговорним за ратове у бившој Југославији и да међународна заједница на тај начин оправда сво зло које је српском народу учињено.

Посебно хашки тужиоци инсистирају на томе да су Срби криви за рат у БиХ. Многима је већ пресуђено и издржавају вишегодишње казне, иако пушку у рату нису ни видјели, а многи још чекају злу судбину у хашким казаматима. А сада да се вратимо мало у прошлост и да видимо како је све почело.

Крахом комунистичких режима у земљама Источног блока крајем 80-тих и почетком 90-их година 20. вијека настаје нова политичка ситуација у Европи и свијету. У међународним односима остаје само једна супер-сила, Сједињене Америчке Државе, које постају свјетски полицајац мијешајући се у унутрашња питања свих држава. Тада, у ствари, настаје глобализам који представља модерни фашизам. Југославија, која је служила као браник од комунистичког истока САД-у и другим западним земљама више није била потребна. Настаје злочиначки амерички план о рату у Југославији и распаду те земље како би се створиле мале сателитске државе које би биле подређене "Ујка Сему". Још у новембру 1990. године амерички државни секретар и велики српски душманин Лоренс Иглбергер изјављује: "да САД неће окренути леђа југословенским републикама ако одлуче да се одвоје". Са ове дистанце свима је јасно да су САД жељеле, противно међународном праву, распад суверене државе СФРЈ и да су перфидно радиле на томе како би избио рат, посебно у БиХ. А као главна препрека том злочиначком плану стајао је већински народ у Југославији-српски народ.

Може се са сигурношћу рећи да су босански и херцеговачки муслимани у почетку већински били за очување Југославије. Амерички план је био да их придобију на своју страну. Тај план је нажалост и успио. Дана 26. маја 1990. године формирана је СДА (Странка демократске акције) као национална странка муслимана у БиХ. Босански и херцеговачки муслимани су етнички Срби, а од осталих Срба се разликују једино по вјероисповијести. Муслиманска нација је комунистички пројекат у циљу разбијања српског националног корпуса. Измишљена нација је лансирана 60-тих година, пошто је пропао покушај њиховог претапања у Хрвате.

Током ратних година (1993, 1994) ова измишљена нација мијења назив у Бошњаци, што је урађено на основу договора челника СДА. На чело СДА стао је Алија Изетбеговић, вјерски фанатик и фундаменталиста и психички несређена личност, најблаже речено. Изетбеговић је у младости био члан њемачке СС дивизије, Ханџар дивизије, озлоглашене по злочинима над Србима у Другом

свјетском рату. Даље, био је члан фашистичке и екстремистичке организације Млади муслимани али, Изетбеговић је најчувенији по својој књизи "Исламска декларација". У тој књизи он се залаже за исламску државу Босну и Херцеговину и важеће шеријатског права. По "Исламској декларацији", у којој је описана "савршена држава" по Изетбеговићевом поремећеном схватању, нема мјеста за Србе, а ни за друге хришћане. За такву "савршену државу" данашњи Иран је Швајцарска. Ето каква је личност стала на чело муслимана у БиХ.

Још 31. марта 1991. године Алија Изетбеговић, тадашњи предсједник предсједништва Бих, издаје наређење о формирању терористичке организације "Патриотска лига" (Вахид Каравелић "Агресија на БиХ", стр. 197). Ова терористичка организација званично је формирана 10. јуна 1991. године на састанку у Дому милиције у Сарајеву у организацији, наравно, Странке демократске акције. И прије тога је муслиманско руководство вршило припреме за рат али, тајно, перфидно и подмукло, а послвије тога отворено и јавно. "Патриотска лига" је имала политичко и војно крило. Политичко крило Главног штаба ове

терористичке организације чинили су: Алија Изетбеговић, Омер Бекман, Румир Махмутџахић, Хасан Ченгић и Насих Рашидагић. У војно крило улазе високи официри из ЈНА, чланови разних исламистичких организација и други. Колико је "Патриотска лига" била добро организо-

вана говори чињеница да је имала штабове у свим општинама у БиХ, изузев општина Дрвар, Грахово и Шековићи (општине са преко 95% српског становништва. Финансирана је од босанско-херцеговачких исламских организација, од исламских земаља, богатих појединаца итд. Међутим, треба рећи да је главна подршка, морална и материјална, долазила од САД и западноевропских земаља, посебно Њемачке и Аустрије. "Патриотска лига" је прва европска исламска терористичка организација.

То се све дешава у првој половини 1991. године, када српско становништво "сном дубоким спава" слијепо вјерујући у Југославију. О било каквом рату се и не помишља и вјерује се у добросусједске односе, у братство и јединство. Држава СФРЈ постоји, а никаквих сукоба у БиХ као ни у другим југословенским републикама нема. Па процијените, ко је почео рат и ко се први наоружао! Према сопственом признању команданата "Патриотске лиге", ова екстремистичка организација је већ крајем 1991. године имала око 50.000 добро наоружаних бораца.

Посебно озлоглашена међу Србима, у наредним мјесецима и годинама била је организација "Зелене беретке" која је постојала у оквиру "Патриотске лиге". Зелене беретке су формиране у Сарајеву 31. марта 1991. године наредбом Алије Изетбеговића са циљем застрашивања и напада на Србе, како би напустили Сарајево. Касније се Зелене беретке појављују и у другим општинама Средње Босне. Само изговарање ријечи "зелене беретке" и данас изазива страх и језу код Срба у БиХ. Најстрашније злочине над Србима су починили посебно на почетку рата. Оно што су усташе и Црна легија за Други свјетски рат, то су за Србе Зелене беретке и "Патриотска лига" били у рату од 1992-1995. године.

Случајно или не, у оружаним снагама САД-а постоје, такође, јединице под називом "Зелене беретке". Ријеч је о јединицама за специјалне намене. Из терористичке организације "Патриотска лига" настала је тзв. Армија БиХ која је била једна од зараћених снага у грађанском рату у БиХ. Ратовала је против Војске Републике Српске, ХВО-а и против снага оданих Фикрету Абдићу у западној Босни. Ова тзв. Армија је у рату починила најстрашније злочине, највише над Србима, али и над Хрватима и муслиманима (у Цазинској Крајини).

Босну и Херцеговину је увукао у рат Алија Изетбеговић и остало руководство СДА, инсистирањем на отцјепљењу и издвајању из Југославије. Све се то десило на наговор америчких званичника и њихових европских слуга, посебно њемачких и аустријских. 29. фебруара и 1. марта 1992. године, без подршке српског народа и његових представника, одржан је референдум са сугестивним

питањем: "Јесте ли за суверену и независну БиХ". Поставља се питање начина на који је тај референдум одржан јер, није било никакве контроле процеса али, далеко важнија је чињеница да су Срби стопостотно бојкотовали тај референдум и претходно изразили жељу да остану у Југославији. Срби су прегласани и у републичким органима БиХ и пријетило је оно што се догодило у Хрватској, а то је да буду избачени из Устава, као национална мањина, чак и горе од тога, потпуно обесправљени.

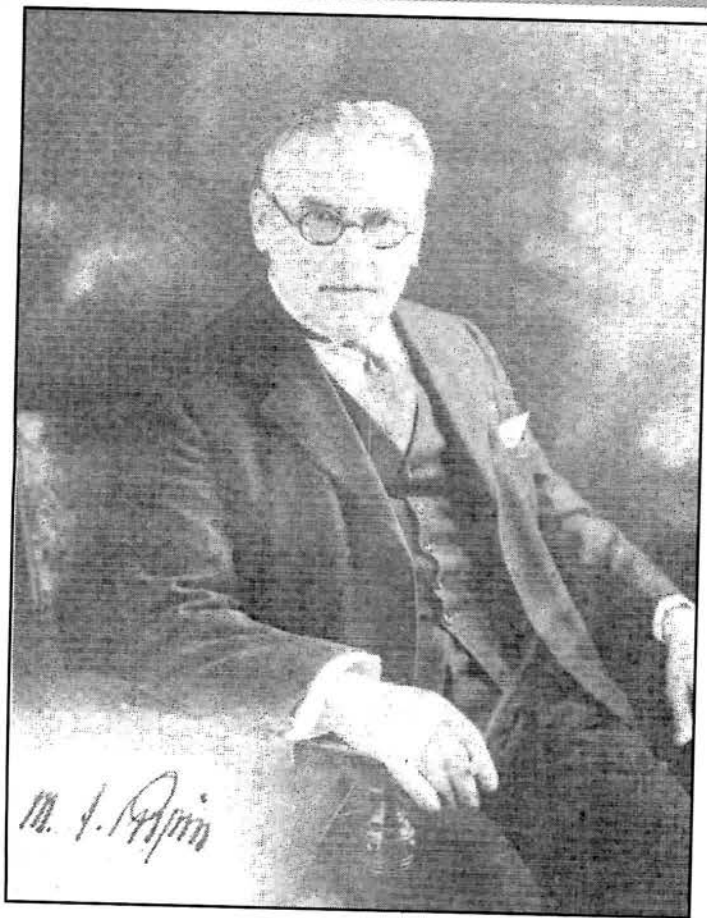
Европска заједница 6. априла признаје БиХ, а дан касније и САД. Све ово је изазвало крвави рат који је трајао четири године. Сигурно је да рата не би ни било да је БиХ остала у Југославији и би данас били једна од најразвијенијих и најбогатијих европских земаља. Тако су САД и земље Европске заједнице (уније) изазвале рат, а касније у њему и директно учествовале, на страни муслиманских снага. На позив Алије Изетбеговића и Хариса Силајдића у Босну долазе муџахедини, борци за ислам, за дихад против "невјерника". На хиљаде ових вјерских фанатика, поремећених умова, долазе да се боре на страни муслимана. Иако нису имали неки велики борбени, војнички значај, представљали су неке специјалне снаге у тзв. Армији БиХ. То је, у ствари, била руља која је била чувена само по злочинима над српским цивилима и заробљеним војницима Војске Републике Српске. Муџахедини и тада, а и данас, за свог главног, крвног непријатеља сматрају Америку. Иронија је што се муџахедини у Босни боре управо за интересе Америке и на њиховој страни. Они нападају српске положаје у садејству са НАТО снагама за брзе интервенције, а касније потпомогнути НАТО авионима и ракетама.

Слободно се може рећи, ма како то чудно звучало, да су муџахедини ратовали на погрешној страни, јер су се Срби у рату у БиХ, а и у Хрватској и на Космету, борили за слободу против највећег зла данашњег свијета, против Сједињених Америчких Држава.

Његовао је своје српско поријекло

Пише: Михајло Трифковић, проф.

Да ли се, коначно, расплиће косовски чвор? Да ли је Американцима досадило на Балкану; да ли су велике силе ријешиле да преломе ситуацију на Косову, питања су која највише значе за српски народ.

Шта би данас значило да српске преговарачке екипе имају једног таквог утицајног човјека какав је био професор Колумбија универзитета Михајло Идворски Пупин на Мировној конференцији у Версају крај Париза 1919. године, након Првог свјетског рата.

Био је први српски лобиста који је дошао у Париз на мировне преговоре на позив делегата Николе Пашића и председника Владе Стојана Протића.

Сам је успио да учини оно што данас не могу читаве генерације и различите политике.

Личним везама у америчкој делегацији на Мировној конференцији у Паризу и познанством са тадашњим председником САД Вурдо Вилсоном, постао је кључни човјек у рјешавању спорних територија које су припале Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца, односно Југославији.

Краљевини СХС припао је тада Банат, Барања, Прекомурје, Далмација, јужни дио Словеније, бледски троугао, Влашка кула, дио Македоније...

Ко је био Михајло Пупин? Како је постао велик, цијењен, успјешан, поштован, познат, славан?

Потекао је из угледне српске породице граничара који су вијековима бранили Европу од дивљих Азијата.

Школовао се у родном Идвору, Панчеву, Прагу, Њујорку, Лондону и Берлину.

Према записима хроничара Пупин је, поред Гимназије коју је похађао у Панчеву, похађао школе у Прагу и Њујорку, гдје је и дипломирао на Колумбија универзитету. Наставио је као постдипломац на Кембриџу у истим клупама у којима су сједили Њутн и Фарадеј, а након тога докторирао физику у Берлину, код тада највећег научног ауторитета Хелмхолца.

Доктор Пупин се вратио на Колумбија универзитет (који је од свог постанка дао седам Нобеловаца) гдје је основао лабораторију за физику.

Нажалост, управо у тој лабораторији су настали први молекули за разорне атомске бомбе бачене на Хирошиму и Нагасаки.

По политичком опредјељењу, доктор Пупин је био републиканац који се интегрисао у амерички начин живота, а никада није дозволио да буде асимилиран и до краја живота је остао Србо-Американац.

Пупин се током живота најмање бави својим српским поријеклом, али га његује у себи, афирмише и на најдостојанственији начин испољава. Велики дио живота био је најпопуларнији професор чувеног америчког Колумбија универзитета, па и шире, а имао је титуле почасног доктора 15 свјетских универзитета.

И поред тога што је крајем 19. и почетком 20. вијека уврштен у списак 400 првих Американаца, упорно је његовао и одржавао своје српско етничко поријекло. Пупинов сарадник Павле Хаџи-Павловић је записао:

"Ни стечена слава на пољу науке, ни успјех у имовини нису професора Пупина оутјили од његовог рода", већ је послје интензивног научног рада у својој лабораторији или библиотеци у свом стану одлазио у "улице доњег источног града", гдје су се у српским радњама и кафаницама окупљали Срби и други наши исељеници, да би слушао "у српском друштву српску пјесму", да је посебно уживао у гуслању и пјевању српских народних пјесама.

Пупин је, такође, одлазио на Светосавску бесједу Српског пјевачког друштва "Гусле" у Њујорку, а и на друге српске приредбе.

Хаџи-Павловићев навод поткрепљује тврдњу да Пупин није никада престао да његује своје културно наслеђе.

Пупин, родољуб, хуманиста и алтруиста помаже током балканских и Првог свјетског рата Србију, а тестаментом своју имовину оставља Колумбија универзитету, Краљевини СХС и кћерки Варвари.

По успјешно завршеном послу на Мировној конференцији у Паризу, проф. Пупин је свратио у Југославију и том приликом основао Америчко друштво за српску ратну сирочад. Друштво је пружало помоћ великом броју дјеце и ратом исцрпљеном становништву. Сем тога, Пупин је у Краљевини СХС сопственим средствима основао више фондова с хуманитарним задацима.

Значајну подршку Пупин пружа и мисији Владике Николаја Велимировића 1915. године који је том приликом од наших исељеника и Американаца тражио помоћ и подршку Србији и рјешавао проблеме Српске православне цркве у Америци.

Дакле, проф. Пупин је, гдје год је и кад год је могао помагао немоћне и нејаке, добротворна друштва, умјетнике, српске школе и цркве, како у својој родној домовини, тако и у Америци.

Ријечи једног обичног човјека са ових простора да се актуелна републичка власт понаша као да новац носи на леђима, па највећи терет испушта у Бања Луци и околини, а до Билеће носи оно што и у џепове може да стане биле би смијешне да нису тужне и да се не могу потврдити и обичним прелиставањем једног од овогодишњих Службених гласника Републике Српске.

Није ли, уосталом, управо таква оцјена сасвим тачна ако се примјени на званичан податак, односно јулску Одлуку о коришћењу средстава са рачуна посебних намјена, којом се на име суфинансирања саобраћајне инфраструктуре одобрава измирење обавеза у општинама Билећа, Лакташи, Модрича и Градишка у укупном износу од два милиона и 739 хиљада марака, од којих је баш ту Билећу запало цијелих 200 хиљада конвертибилних новчаница?!

У истом Службеном гласнику објављена је и одлука о давању сагласности на план утрошка средстава за

Пасторски однос Владе према источном дијелу Републике Српске

Пише: Вито Лазина

Равномјеран развој источног и западног дијела Републике Српске. Шта је то?

Одговор још краћи-ништа, до тек пука и већ одавно излизана фраза која у предизборним кампањама на овим просторима политичарима углавном служи као средство за испирање. С једне стране властитих уста навиклих да у етар пуштају празна обећања, а са друге, опет, народне свијести, која услед сиве економске свакодневице нема времена па и не може ваљано да разлучи шта је реално, а шта није, шта је истина, а шта лаж...

О посљедицама је, логично, увијек и разговара у погрешно вријеме, а они који су претходно обећавали куле и градове тада, по правилу, и не маре много за оне који су се прво залијепили, а потом и одлијепили од њихове бајне приче.

Дало би се сликовито говорити о свим досадашњим преварама и нашироко и надугачко, али то не би било ништа друго до најобичније губљење времена, јер пут до тачног одговора на питање о равномјерном развоју у Републици Српској је кратак, јасан и одвећ једноставан и познат. Таквог развоја, једном ријечју, нема, није га ни било, а све су прилике, неће га ни бити, бар до наредног изборног циклуса.

Упориште за овакву констатацију је стамено и чврсто, не због тога што је циљ овог писанија да омаловажи актуелне властодршце, већ збој једноставне чињенице да су њихова обећања још увијек мртво слово на папиру, док су улагања, истовремено, распоређена на начин који се не може оправдати реалним критеријумима, још мање прихватљивим објашњењима.

учешће у изградњи, реконструкцији и опремању спортских објеката Министарству за спорт, породицу и омладину, којим је предвиђено да се, закључно са деветим мјесецом ове године, издвоји нешто више од 820 хиљада марака.

Питате се због чега је и ова одлука интересантна, а одговор је сличан оном у претходном примјеру-изузме ли се осамдесетак хиљада за Рогатицу и Фочу, цјелокупан преостали износ се врти у троуглу од Бања Луке, до Српца и Градишке, те помало додајује и до Козарске Дубице, Теслића, Мркоњић Града и Новог Града!

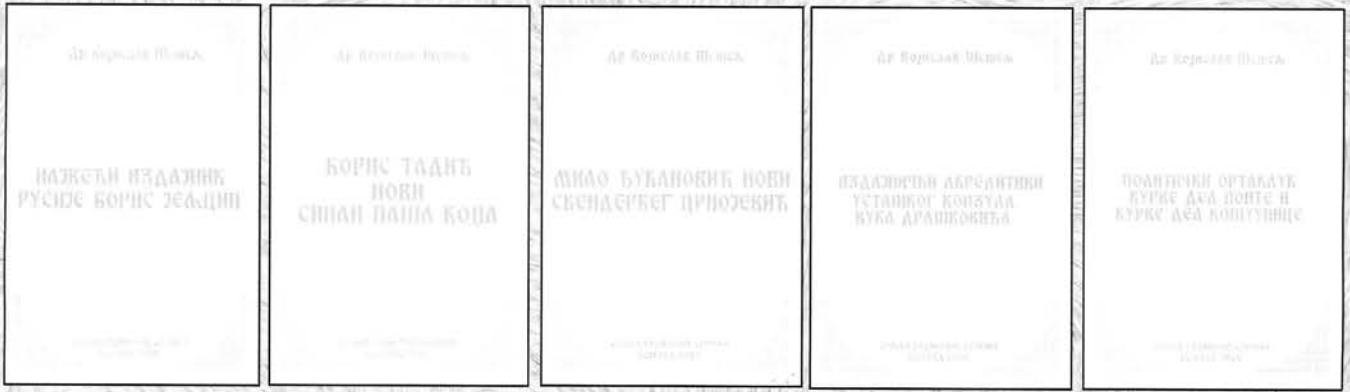
Примјера има још, али епилог је углавном сличан или исти, па не вриједи трошити ни времена ни хартије, јер ће било каква анализа само потврдити да је прича о равномјерном развоју источног и западног дијела Републике Српске шарена лажа и љепак за оне који не желе да читају факте, већ уживају у бајкама и слаткорјечивим обећањима од којих ће се отријезнити тек кад, не дај Боже, сасвим одлијепе.

Настави ли се пракса по којој ће се званична Бања Лука према општинама у свом ближем окружењу односити као према дјеци, а према осталима као пасторчади, која баш и нису толико драга, али се морају хранити, па макар на кашичицу, развојни јаз између источног и западног дијела Републике Српске ће постати толики, да ће требати деценије да се ствари колико-толико исправе.

Поставља се, међутим, питање да ли ће се за то уопште пружити шанса и да ли ће републичка каса, када се потроше паре од великих приватизација, бити џеп из којег ће се моћи подмирити све пропуштене ствари у промашеним годинама.

Буде ли Влада владала како данас влада, сигурно неће!

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.